Venind în sprijinul sutelor de mii de cititori fideli colecțiilor noastre, și ținând cont de condițiile economice, EDITURA ALCRIS acordă următoarele facilități cumpărătorilor la „CARTEA PRIN POȘTĂ“:

– plata taxelor poștale,

– reducere de 10 % la achiziții de până la 10 cărți,

– reducere de 15 % la o comandă de peste 10 cărți pe titlu sau diverse titluri.

Plata se face la primirea coletului.

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
ADAMS, CAROLINE
Învăluită în întuneric / Caroline Adams
București: Alcris, 2001.
p.; cm. – (El și Ea)
Tit. orig. (eng): Price of love.
ISBN 973-8251-65-6
821.111. 31=135.1

Colecţia „ EL și EA “

CAROLINE ADAMS

Învăluită în întuneric

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU.

ALCRIS

IMPORTANT

Următoarele titluri de carte se pot obține prin sistemul „CARTEA PRIN POȘTĂ" – „SC. ALCRIS '94 DIFUZARE" SRL; str. Teodosie Rudeanu, nr. 54, sect. 1, telefon 223.63.07 cu o reducere de 25% a prețului de vânzare. Taxele poștale vor fi suportate de editură.

Nr. crt.	Titlul cărții	Colecția	Nr.	Preț vechi	Preț de cumpărare
1.	Interludiu	El și Ea	267	9.000	6.750
2.	Un bărbat în uniformă	El și Ea	270	9.000	6.750
3.	Apel de urgență	El și Ea	271	9 000	6.750
4.	Furtuna	El și Ea	272	9.000	6.750
5.	Așteptarea	El și Ea	279	10.000	7.500
6.	Alături la necaz și la durere	El și Ea	291	10.800	8.100
7.	Camionul lui Mac	El și Ea	292	10.800	8.100
8.	Vreme furtunoasă	El și Ea	294	10.800	8.100
9.	În căutarea fericirii	El și Ea	295	12.000	9.000
10	.Dragostea nu e doar în basme	El și Ea	296	12.000	9.000
11.	Norocul începătorului	Romantic	266	9.000	6.750
12.	Vis de dragoste	Romantic	267	9.000	6.750
13.	Îți mai aduci aminte de mine?	Romantic	268	9.000	6.750
14.	Inaccesibila Anne	Romantic	269	9.000	6.750
15.	Seducție totală	Romantic	270	9.000	6.750
16.	Suveniruri	Romantic	271	9.000	6.750
17.	Comoara din Kavos	Romantic	272	9.000	6.750
18.	Dragoste după căsătorie	Roamntic	273	9.000	6.750
19.	Fericiți pentru totdeauna	Romantic	278	10.000	7.500
20.	Logodnă falsă	Romantic	292	10.800	8.100
21.	Când destinul se joacă	Romantic	293	10.800	8.100
22.	Cuibul dragostei	Romantic	299	12.000	9.000
23.	Castelul dragostei	Nostalgic	4	12.000	9.000
24.	Masca dragostei	Nostalgic	5	12.000	9.000
25.	Inimă victorioasă	Nostalgic	6	12.000	9.000
26.	Privește, ascultă și iubește	Nostalgic	7	12.000	9.000
27.	Niciodată să nu râzi de dragoste	Nostalgic	9	12.000	9.000
28.	Lecții de dragoste	Nostalgic	10	12.000	9.000
29.	Flăcările iubirii	Nostalgic	13	12.000	9.000
30.	Din nou în inima mea	Roz	67	9.000	6.750
31.	Maestrul mângâierilor	Roz	69	12.000	9.000
32.	Jocul dragostei	Roz	70	12.900	9.675
33.	Focul deșertului	De Aur	35	9.000	6.750
34.	O lume a tăcerii	De Aur	37	12.000	9.000

Capitolul 1

– Unde naiba ești? Am simțit că înnebunesc din cauza ta, iar David a început să-și smulgă părul din cap! Dar asta nu mai contează. Te simți bine, pentru numele lui Dumnezeu?

– Mă simt chiar foarte bine, Emma, zise Kit, după ce trase aer în piept. Nici nu mai voia să audă numele lui David. S-a terminat totul între noi, nu ți-am spus?

– Ba da, Kit, mi-ai spus. David a fost un prost, ca întotdeauna, și mă doare să recunosc asta, pentru că este fratele meu. Tocmai cu Virginia s-a

încurcat! N-am văzut un nume mai nepotrivit unei astfel de femei, mă refer la primele șase litere care-l alcătuiesc.

– Emma... Kit închise ochii și-și controlă vocea vrând să pară calmă și distantă, cu toate că inima îi bătea nebunește. Nu mai vreau să discut problema asta. Gata, s-a terminat totul între noi. Am aranjat ca plata jumătății ce-mi revine din chiria apartamentului să se facă din...

– Unde te afli acum? o întrerupse Emma, sper că nu faci nici o prostie!

– Fii liniștită! o calmă Kit. Mi-am luat o mică vacanță pentru ca să mă gândesc la ce va fi de acum înainte. O să iau legătura cu tine peste vreo săptămână sau două, da? Ai grijă de tine.

Fata lăsă jos receptorul și se rezemă de peretele cabinei telefonice din holul hotelului. Această convorbire i-l readusese foarte viu în minte pe David și figura lui îi apăru o clipă

în fața ochilor, așa cum îl văzuse ultima oară, în ușa apartamentului pe care-l cumpăraseră pentru apropiata lor căsătorie. Revăzu și trupul gol al Virginiei, expus privirilor ei de David, care deschisese ușa. Când își dăduse seama că o șocase prea tare, David venise după ea.

– Nu are rost să mai insiști, David, îi spusese ea. Și cred că asta îți aparține. Scosese cu mișcări lente inelul cu diamant și i-l întinsese, iar el roșise.

– Nu fi proastă, strigase el. Sper că nu renunți la mine pentru asta! David făcuse un gest cu mâna spre ușa închisă, pe care abia ieșiseră. Aveam nevoie de o femeie și ea a fost la îndemână, asta-i tot, Kit! David o prinsese de braț, încercând s-o oprească. Kit, sper că te mai gândești! Trebuie să ne căsătorim în curând, avem apartamentul, mobila, tot ce ne trebuie...

– Păstrează-le. Dă-mi drumul, vreau să părăsesc locul ăsta cu demnitate, îl rugase Kit. Păstrează totul. Nu m-aș mărita cu tine nici dacă ai fi singurul bărbat de pe lume!

Torentul de vorbe o urmărise chiar și când ieșise afară din clădire, amestecându-se cu imaginea Virginiei, cu picioarele desfăcute sub trupul gol al lui David. Kit încercase să se elibereze de această imagine care îi provoca silă. Când ieșise din clădirea în care funcționa aerul condiționat, pășise în căldura toridă a străzii ca și cum ar fi intrat într-un cuptor. Casablanca. Kit își îndreptase umerii și pornise spre mașina de culoare roșie pe care o închiriase, lăsând în urmă-i imaginea aceea umilitoare și dureroasă. Trecuse în revistă relația ei cu David care începuse cu optsprezece luni în urmă. Dar gata, nu mai era cazul acum să-și piardă vremea cu regrete; numai spre seară, în singurătatea camerei ei, își va vărsa focul. Părăsise Casablanca

îndreptându-se spre Essaouira, oraș al cărui nume însemna, în limba arabă, mica fortăreață. Directorul hotelului la care se cazase îi povestise despre portul orașului, în care soseau cu mii de ani în urmă romanii, pentru a-și procura coloranții obținuți din cochilie de scoică, pe aceste meleaguri. Turnurile vechii fortărețe care se ridica odinioară pe locul orașului se aliniau încă pe strada principală și în timp ce le privea, desigur cu o curiozitate îndreptățită, auzise pași în spatele ei, apoi simțise o lovitură puternică și o durere ascuțită în umăr. Căzuse la pământ.

Își reveni încet din starea de inconștiență în care se aflase câteva ore, realizând că avea o durere acută la nivelul capului și nu-și mai simțea picioarele.

– Mă auzi? Încearcă să deschizi ochii. Kit auzi o voce de bărbat, apoi o mână rece i se așeză pe

frunte. Bine, dacă nu poți, nu vorbi, dar să știi că ești în siguranță. Mă auzi? Kit nu răspunse. Se simți ridicată din locul în care se afla. Știa că era bine să deschidă ochii și să răspundă la întrebările care i se puneau, dar îi era mai ușor să recadă în acel întuneric... încearcă să-ți revii, insistă vocea, ai reușit de câteva ori să vorbești coerent. Deschise ochii. Vocea i se părea cunoscută. Bărbatul era francez, sau poate italian?

– Stai liniștită și concentrează-te asupra figurii mele până când îți dispare amețeala. Kit îl privi printre gene. Părul îi ajungea până la umeri, pomeții îi erau proeminenți, nasul drept și ochii căprui-gălbui, dându-i un aer de masculinitate agresivă. Dar cine era el? Și unde se afla ea? De ce se simțea atât de rău?

– Vă rog... Kit încercă să se ridice în șezut de pe canapeaua de piele pe care se afla.

– Am spus să stai liniștită, se auzi din nou vocea bărbatului, o voce fermă și puternică. Ai primit o lovitură puternică la cap, așa că nu te mai agita.

– Lovitură... Kit simți lacrimi de neputință și durere.

– Trebuie să-mi spui cum te cheamă și unde locuiești, dacă nu cumva ești turistă.

– Turistă? repetă Kit. Nu știu.

Putea fi turistă. Sau orice altceva, nu-și amintea nimic.

– Încearcă să te relaxezi, ai fost destul de serios lovită iar animalul care ți-a făcut asta ți-a luat și poșeta, așa că nu te poți legitima. Am sperat ca atunci când îți revii să ne poți da detalii, dar după câte văd... Bărbatul ridică din umeri. Relaxează-te, deocamdată. Eu sunt Gerard Dumont.

Francez, deci, își spuse Kit. Da, era evident.

–Tu ești...?

– Eu... vocea îi pieri și deschise ochii larg. Eu sunt... nu știu cine sunt...

– Da, nu este ceva neobișnuit, nu-ți face probleme. Bărbatul, în ciuda accentului franțuzesc, vorbea o engleză foarte corectă. Efectul loviturii se va diminua și o să-ți amintești cine ești. Kit privi impasibilă figura bronzată a bărbatului și făcu un efort să-și amintească. Trebuia să-și amintească ceva. Am anunțat poliția, mai spuse bărbatul. Se pare că ai fost atacată tocmai când s-a înregistrat un furt de bijuterii în oraș. De aceea n-ai fost considerată o prioritate.

– O, zise Kit, dar unde mă aflu?

– În biroul meu, îi spuse bărbatul ai cărui ochi aveau ciudate lumini gălbui. Nu-ți amintești nimic? Privește hainele cu care ești îmbrăcată, poate asta te ajută cumva. Ar fi mai bine să-ți revii înainte de sosirea poliției care-ți va pune o serie de întrebări. Kit își privi picioarele și observă că era îmbrăcată într-o pereche de

pantaloni albi și purta sandale de culoarea cafelei. Cu toate astea, nu-și putea aminti cine este.

– Nu-mi pot aminti nimic, îmi pare rău.

Poliția sosi câteva minute mai târziu și cei doi ofițeri vorbeau engleza destul de bine, dar ea nu le spuse mai nimic, repetând că nu știa cine este și unde se află.

– Cred că doamna are nevoie de un medic, interveni Gerard.

– Trebuie să merg cu ei? zise Kit privindu-l cu disperare, căci i se părea imposibil să părăsească singura persoană care-i devenise cunoscută.

– Vei fi în siguranță cu ei, spuse bărbatul și privi îngrijorat, sau așa i se păru lui Kit, la ceasul de aur masiv pe care-l purta la mână.

– Văd că nu am de ales. Kit nu-și dădea seama dacă nu cumva glasul ei era prea strident, dar bărbatul nu putea exprima mai clar faptul că ea îl incomoda, și simți nevoia să se revolte. Probabil că sunteți un om foarte ocupat, dom-

nule Dumont, nu vreau să vă mai reţin. Vă mulţumesc pentru amabilitate. Şi atunci bărbatul o privi şi ochii li se întâlniră pentru prima oară.
– Aţi terminat? i se adresă Kit poliţistului, un bărbat în jur de cincizeci de ani. Vă rog să mă duceţi la cel mai apropiat spital şi vom continua discuţia acolo.

Oare ea era obişnuită să dea ordine oamenilor? Se miră, căci nu i se părea firesc să vorbească astfel. Era speriată, nefericită, bolnavă şi disperată dar acest bărbat îi dăduse clar de înţeles că nu voia să se implice în cazul ei. O podidiră lacrimile, dar încercă să le stăvilească. Va avea tot timpul să plângă.

– Te rog să nu mă judeci greşit, îi spuse bărbatul, sprijinind-o să se ridice. Am o întâlnire foarte importantă. Eu...

– Mulţumesc mult, domnule Dumont. Kit încercă să se ţină pe picioare şi-i întinse mâna tremurând. Sper că nu vei întârzia din cauza

mea... Îl auzi spunând ceva în limba franceză, dar căzu imediat în aceeași stare de inconștiență și întunericul puse stăpânire pe ea.

Se trezi într-o încăpere mică, albă, cu miros puternic de antiseptice și avu sentimentul că a ajuns în acest loc răzbătând din acea lume a întunericului în care se aflase până atunci, o lume de voci necunoscute, de chipuri pe care nu le mai văzuse vreodată, dominată de durerea puternică pe care o simțea la cap. Încercă să-și miște încet capul pe pernă. Văzu o sonerie chiar lângă patul ei și apăsă cu grijă pe buton, plimbându-și în același timp privirea prin încăpere. Văzu o fereastră mică, cu draperii gri prin care lumina se strecura cu greutate. Nu avea idee unde se afla. Și ceea ce era mai grav, nu știa cine este. Închise ochii și se rugă să se poată calma. Își amintise cum căzuse pe strada aceea fierbinte

și prăfuită și se lovise cu capul de caldarâm. Apoi fusese transportată într-o cameră răcoroasă și își aminti... deodată gândurile ei se întrerupseră brusc. Da, și-l aminti pe Gerard Dumont. Dar când deschise ochii, fu surprinsă să constate că el o privea cu acei ochi mari care o uimiseră de cum îi văzuse.

– A, te-ai trezit, spuse el și-i zâmbi. Doctorul spunea că dacă vei dormi câteva ore te vei simți mai bine.

– Mă aflu într-un spital?

– Doar în noaptea asta, îi spuse el. Nu-ți face griji. Ai suferit o contuzie și... el se opri brusc.

– Și?

Dar sora o luă în primire luându-i temperatura, lucru care făcu imposibilă conversația, după care îi luă tensiunea, cu multă dexteritate.

Dumont se sprijini de un perete pentru a-i lăsa asistentei loc să se miște și urmări scena, cu brațele încrucișate. Kit simți că obrajii încep să-i

ardă. Desigur, el nu avea dreptul să se afle acum în camera ei de spital, pentru că era aproape un necunoscut! Iar la început bărbatul căutase să se debaraseze de ea. Imediat ce scăpă de termometru, ea începu să vorbească.

– Apreciez ajutorul pe care mi l-ați dat, domnule Dumont, dar cred că este cazul să plecați acum. Nu vreau să vă mai deranjez cu nimic. Mă simt bine, mă aflu într-un spital, așa că...

– Este o clinică privată, de fapt, o corectă el, zâmbindu-i asistentei care se așezase pe marginea patului ei și urmărea scena fără a ști ce se întâmplă. Iar întrucât eu voi achita nota de plată, nu văd de ce te-ar deranja prezența mea.

– Dar de ce? Nu sunt spitale aici? Mă refer la...

– Știu la ce te referi. El îi zâmbi. Și aș vrea să te asigur că nu voi avea nici un fel de pretenții. Poți fi liniștită, nu ești genul meu.

– Eram sigură de asta, îl străfulgeră ea. Și chiar mă bucur că nu-ți plac!

– Totul a început din momentul în care te-am găsit căzută la picioarele mele și n-am putut să nu te ajut. Și aș vrea să știi că spitalele de aici nu sunt tocmai ceea ce ai văzut tu în Anglia. Bănuiesc că de acolo vii, nu?

– Cred că da. Probabil că arăt a englezoaică, nu?

– Foarte, o asigură el. Și comportamentul este cel al unei englezoaice.

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea revoltată.

– Ești rece ca un castravete și foarte înțepată. Nu-ți place descrierea mea?

– Mă pot descurca cu asta, i-o reteză ea scurt, apoi se rușină imediat de ingratitudinea ei. Dar de ce era dispus acest străin să plătească pentru ca ea să fie internată într-o clinică privată? Trebuia să fie ceva la mijloc, își spuse ea. Sau nu cumva ea nu avea încredere în oameni? Nu știa, de fapt nu mai știa nimic acum. Se simți cuprinsă de panică.

– Este vreo oglindă pe aici?

– Arăți minunat...

– Nu mă interesează cum arăt. Vreau doar să văd... cine sunt și cum sunt.

– Desigur. Figura lui se îmblânzi dintr-o dată. O să chem asistenta să te ajute până la oglinda de la baie, ca să nu apară probleme în cazul în care te vei simți rău. Îți vei recăpăta memoria destul de repede, nu te teme, iar poliția va continua cercetările.

– Oare am venit singură aici? Nu am cumva vreun copil care mă așteaptă pe undeva? Nu știu nimic, poate am un animal pe care nu-l va îngriji nimeni...

– Este adevărat, spuse el grav, ar putea fi cineva care să depindă în exclusivitate de tine, dar cu cât vei încerca să te concentrezi mai mult, cu atât mai greu îți va fi să-ți amintești, în starea în care te afli.

– Este ușor să spui asta, dar dacă ai fi în pielea mea... de fapt, bărbaților nu li se întâmplă astfel de lucruri.

– De ce crezi că bărbații nu sunt ținta atacurilor?

– Nu, poate că nu este așa cum cred eu, dar de obicei, bărbații sunt cei care conduc lumea, femeile sunt cele slabe, ele sunt cele conduse... vocea îi pieri subit și se miră și ea de ceea ce spusese. Trebuia să-și amintească...

– O voi chema pe asistentă, este mai bine să lași orice considerații asupra bărbaților deoparte și să încerci să te destinzi și să te odihnești. Kit nu ridică ochii când vorbi bărbatul, iar când ușa se închise în urma lui, se rezemă de perne, respirând adânc.Trăia un coșmar. Era vulnerabilă, neajutorată... inima începu să-i bată cu putere, iar când asistenta intră, Kit ar fi fost gata s-o sărute, atât de fericită era că se afla o altă ființă omenească alături de ea. Se îndreptă spre baie la brațul femeii, și insistă ca aceasta s-o aștepte în fața ușii, după ce-i promise de două ori că nu va încuia ușa, apoi se privi în oglinda de dea-

supra chiuvetei. Din oglindă o privea o figură cu ochi mari, cenușii, cu gene lungi, un nas drept, dar mic și o gură cu buze generoase. Avea părul castaniu cu reflexe roșiatice, trăsăturile îi erau armonioase și pe vârful nasului avea chiar și pistrui. Era o fată atrăgătoare, deși nu făcea parte din categoria femeilor care să câștige vreun concurs de frumusețe. Dar era o figură care putea să aparțină oricui, era figura unei străine. Ce trebuia să facă? Era singură într-o țară străină... sau așa credea. Oare poliția va descoperi ceva? Și acest bărbat, Gerard Dumont. De ce simțea ea oare că era mai bine să scape de el cu prima ocazie? Putea să se bazeze pe instinctele ei?

Bărbatul o aștepta în salon iar când văzu că fata se întoarce sprijinită de asistentă, răsuflă ușurat.

– A sunat poliția, spuse el imediat ce Kit se așează pe pat. Din păcate nu au descoperit nimic

important... se pare că ești o fată plină de mistere. Va veni și medicul să te examineze și cred că vei putea părăsi clinica.

– Și unde să mă duc? La ambasada engleză?

– Ar fi mai bine să iei micul dejun, apoi....

– Aș prefera să aud chiar acum ce vrei să spui, zise ea hotărâtă, cu bărbia înainte, ceea ce pe el îl făcu să zâmbească.

– Cum dorești. Voiam să-ți spun că mi se pare logic să rămâi undeva, unde ești în siguranță, până când poliția va afla cine ești, nu crezi? Și fără bani, nu prea văd unde te-ai putea duce.

– Te asigur că ți-aș înapoia totul, până la ultimul ban. La fel și pe cei pe care i-ai cheltuit cu spitalizarea mea.

– Nu fi ridicolă! Nu despre bani este vorba aici. Mi se pare normal să accepți invitația mea am câteva camere libere în casa mea din Marrakesh și întrucât sunt o persoană cunoscută în mediile de afaceri, poliția n-ar avea nimic de obiectat...

– Cred că glumești! Nu m-am născut ieri, domnule Dumont! Dacă te aștepți să plătesc pentru ajutorul pe care mi l-ai acordat, te înșeli! Prefer să stau într-o celulă a poliției, drept cine mă iei?

– Drept ceea ce ești, o tânără absurdă. Nepoliticoasă, ridicolă... iar dacă vrei să fiu impertinent, află că nu mă atragi sexual. Ți-am făcut o ofertă prietenească, atâta tot.

În momentul acela, Kit își pierdu controlul și lacrimile îi inundară fața. Deveni conștientă de situația în care se afla și-și acoperi fața cu mâinile pentru a-și masca disperarea.

– Dumnezeule! șopti el, și o ridică în brațe încercând s-o calmeze, conștient de criza declanșată de vorbele lui dure. Căci fata era într-adevăr speriată, nimic nu putea fi mai rău decât spaima de a nu ști cine era, singură într-o lume străină, cu un străin în față, fără amintiri, fără trecut, doar cu un viitor nesigur.

Capitolul 2

Kit nu conștientiză momentul în care începu să considere prezența lui Dumont mai mult supărătoare decât liniștitoare. Poate că totul se datora mirosului acela masculin emanat de trupul lui puternic, after-shave-ului lui, sau poate, energiei latente pe care o intuia în trupul acela puternic, sau vocii lui profunde, masculine. Indiferent cum ar fi fost, după ce trecu de criza de plâns începu să se simtă neliniștită și amenințată. Dar mai existau și emoții de alt gen care îi făceau pielea de găină.

– Îmi pare rău. Când fata făcu cea mai mică mișcare de a se elibera, el îi dădu drumul imediat, dar privirea lui continuă s-o cerceteze.

– Ai idee de unde vine această ostilitate a ta? o întrebă el. De ce te simți atât de amenințată de prezența unui bărbat?

– Amenințată? Dar nu mă simt astfel... Kit îl privi cu ochii mari, îngrozită că bărbatul îi putea citi gândurile cu atâta ușurință.

– Da, te simți amenințată, repetă bărbatul privind-o, conștient de efectul pe care-l avea asupra ei. Urcă-te în pat. Sora îți va aduce ceva de mâncare.

– Nu mă simt deloc amenințată, ripostă Kit, refuzând să-i asculte ordinele.

– Ți-am spus care este diagnosticul medicului? Ai suferit o contuzie, zise el pe un ton moderat de data asta, dar ferm. Și mai ai, desigur, și o complicație secundară, care duce la amnezie. Oricum... el se opri și făcu un gest către

pat. Lovitura pe care ai primit-o la cap n-a fost chiar atât de puternică pentru a justifica pierderea memoriei.

– Vrei să spui că simulez ? îl înfruntă ea. Te asigur că...

– Nu, nu asta am vrut să spun, o întrerupse el brusc, și te rog, de dragul meu, dacă nu de al tău, urcă-te în patul ăsta blestemat, n-am chef să te culeg de pe podea, pari destul de dărâmată.

– Îți mulțumesc, spuse fata furioasă și reuși să se deplaseze până la pat traversând încăperea, cu oarecare viteză, cu toate că o durea capul cumplit de tare și picioarele îi tremurau.

– Ceea ce vreau să spun, sau mai precis ceea ce vrea doctorul să spună, este că un eveniment petrecut înainte de accident te face să vrei să blochezi trecutul, spuse el pe un ton mai blând de data asta. Ceva ce nu vrei să-ți amintești, ceva care-ți provoacă durere...

– De data asta tu ești cel ridicol, am avut un accident, am fost lovită la cap, asta este tot...

– Știu despre acest accident, nimeni nu-l neagă, dar accidentul a permis memoriei tale să se ascundă în spatele lui, să se refugieze, dacă-ți place mai mult acest termen.

– Nu, nu-mi place, vrei să spui că sunt o dezechilibrată, nu?

– Dumnezeule, n-am mai întâlnit o asemenea făptură dificilă...

– Și unde este acel doctor minunat care a pus un astfel de diagnostic? întrebă ea supărată. O să am plăcerea de a-l cunoaște?

– După masă, desigur.

În momentul acela intră sora aducându-i tava cu mâncare.

– Te rog să mănânci tot ce ți s-a adus, spuse bărbatul pe un ton autoritar.

– Nu pot mânca nimic.

– Ba o vei face, altfel va trebui să te îndop, replică el pe un ton care nu admitea împotrivire.

Kit îi înfruntă privirea și realiză că ar putea pierde bătălia cu el, dacă ar insista cu refuzul ei. Începu să mănânce și descoperi după prima înghițitură de croissant că, de fapt, îi era foarte foame.

– Ei, ai luat vreo hotărâre? o întrebă bărbatul după ce ea înghiți și ultima bucățică. Și te rog să nu-mi insulți inteligența întrebându-mă ce fel de hotărâre. N-aș putea suporta asta. El se ridică și statura lui masivă domină dintr-o dată încăperea. Trebuie să plec, am o întâlnire la nouă.

– Foarte bine, zise ea și ridică mâna pentru a îndepărta o șuviță care-i acoperea fruntea, ocazie cu care realiză că mâna îi tremura foarte tare. Se simți umilită.

– Te înspăimânt atât de tare? o întrebă el cu un glas blând. N-aș vrea s-o fac, dar îmi amintești de o pasăre pe care am găsit-o cu câteva luni în urmă zbătându-se pe drum, cu o aripă frântă. M-a ciugulit de mână de câteva ori, de

frică, apoi... El se opri dintr-o dată și Kit îl privi fascinată imaginându-și un bărbat atât de masiv, ținând prizonieră o pasăre atât de mică.

– Și? întrebă ea.

– I s-a oprit inima. Dacă s-ar fi relaxat o secundă, dacă ar fi avut puțină încredere în mine aș fi ajutat-o să supraviețuiască. N-am vrut decât s-o ajut... dar... bărbatul se îndreptă spre ușă, o deschise și se mai întoarse o dată s-o privească. Dacă nu vrei să vii acasă la mine, nu este nici o problemă... Va veni imediat și doctorul, veți discuta, iar eu voi reveni după prânz ca să-mi spui ce ai decis. Oricum, aș vrea să știi că sora mea locuiește aici, la Marrakesh, așa că nu vei fi singură cu mine în casă.

Kit lăsă capul pe pernă și se simți mai bine după plecarea lui. Apoi, mai ridică o dată capul și privi spre ușă ca și cum ar mai fi avut ceva de adăugat, după care-și spuse că era evident faptul că bărbatul n-o găsea deloc atrăgătoare. Dar era

mai bine în situația în care se afla ea. Kit îndepărtă cu mâna o scamă imaginară și încercă să ghicească ce preferințe avea acest bărbat în materie de femei: voluptuoase, sexy, cu trupuri bine făcute și bineînțeles știind ce să facă cu ele. Cu sâni mari, șolduri pline, gură senzuală… această descriere mentală îi aduse în planul secundar al minții o imagine care se contura oarecum în ceață. Se strădui să-și amintească orice, legat de acest subiect. Dar nu putu aduce mai aproape de ea această imagine care i se conturase cu greu și dispăruse repede. Kit se încruntă. Poate că avusese dreptate să-l întrebe pe Gerard dacă o considera dezechilibrată. Gemu și se întoarse pe o parte ca să aștepte sosirea medicului care ar fi trebuit să-i răspundă la toate întrebările. Un singur lucru îi era clar până acum: trebuia să părăsească acest loc cu Gerard Dumont, indiferent dacă acesta avea sau nu o soră.

Părăsiră clinica exact la trei și jumătate și imediat ce ieși, Kit simți aerul înăbușitor de afară care o izbi cu putere.

– Te simți bine? O întrebă Gerard deschizându-i portiera mașinii.

– Desigur. Dar nu era așa. Nu numai căldura înăbușitoare o deranja ci și lumina orbitoare de afară, care-i producea o durere cumplită de cap, dar nu acesta fu motivul pentru care picioarele începură să-i tremure și inima să-i palpite, și avea o senzație ciudată în stomac. Gerard era cauza acestor neajunsuri. Acest bărbat foarte viril, care o depășea cu mult ca înălțime și exercita o influență incontestabilă asupra ei, era periculos dar și atrăgător. De ce fusese de acord să plece cu el? se întrebă ea așezându-se în mașina bărbatului, căci picioarele n-o mai duceau. Acesta îi zădărni-

cise orice urmă de împotrivire, iar telefonul surorii lui, Colette, fusese un element în favoarea lui.

– De ce i-ai cerut Colettei să mă sune?

– Știu ce gândești și, într-un fel, ai dreptate. Gerard se întoarse spre ea și o privi cinic. Crezi că m-am folosit de ea pentru a obține ce doresc, nu?

Fata îl privi fără un cuvânt, întrebându-se dacă nu era prea târziu să sară din mașină și să se întoarcă la clinică.

– Poate că așa este, dar am făcut-o spre binele tău. Te afli într-o țară străină, sau așa presupunem, până vom afla ceva despre tine, și altfel ți-ar fi cam greu să te descurci, aici în Maroc. Tu ești pasărea cu aripa frântă pe care am găsit-o pe drum atunci, indiferent cât îți displace comparația. Știi că ai putea fi ținta unui alt atac? Sau ai putea fi răpită pentru a se cere o răscumpărare? Cu aerul tău englezesc și ati-

tudinea ta virginală, ai dispărea destul de repede de aici. Sau nu mă crezi? Ai fi singură printre lupi…

Oare el avea de gând s-o vândă vreunui șeic sau negustor de sclavi? Nesimțindu-se deloc în largul ei sub privirea ochilor lui căprui, fata îl privi incapabilă de a scoate vreun cuvânt. Încercă să-și mascheze frica din priviri. De fapt, ea avea autorizația poliției pentru a sta în casa lui Gerard, deci știau de unde s-o ia. Desigur, dacă el ar fi avut intenții rele n-ar fi lăsat ca foarte multă lume să afle despre ea.

– Colette este o realitate. Casa mea, de asemenea. Sunt un bărbat perfect normal care n-ar mai fi dormit bine noaptea dacă te-ar fi lăsat singură într-o astfel de lume. Mă gândesc că discutând cu Colette care este o fată cam de vârsta ta, poate îți vei aminti ceva, care să-ți deblocheze amintirile. Gerard își așeză o palmă peste mâna ei iar fata și-o retrase repede. Acum ne îndreptăm spre locul în care ne așteaptă avionul meu.

– Avionul tău? repetă fata. Apoi își spuse că era cam greu să creadă că astfel de lucruri i se întâmplau tocmai ei. Nu era prea sigură cum ajunsese să stea în dreapta proprietarului acestei mașini. În dimineața în care fusese interogată de poliție ea pusese câteva întrebări despre Gerard Dumont și aflase că acesta era un renumit om de afaceri, dintre cei mai respectați în Maroc, și derula multe afaceri în Casablanca, Essaouira și Marrakesh, cu fructe și pește, că avea propria-i flotă cu care-și trimitea produsele în străinătate, și o mulțime de case pe care le deținea în multe orașe ale Marocului. Era foarte bogat, după cum i se spusese. Numai că… nu se precizase nimic dacă este sau nu căsătorit… sau îndrăgostit de vreo femeie.

– Nu se știe nimic concret, deși circulă tot felul de povești legate de aventurile lui… Doctorul îi mai spusese apoi că părinții lui Gerard muriseră de câțiva ani iar sora lui,

Colette, era logodită cu un francez din Maroc, iar dacă ea va accepta invitația lui Gerard, pe care doctorul o considera binevenită, va fi tratată cu mult respect. Telefonul Colettei o făcu să cedeze. Sora lui Gerard i se adresase foarte natural și părea dornică s-o ajute. Totul fusese foarte bine până când îl văzuse din nou. Toate temerile ei reveniseră atunci, accentuându-se.

– Nu prea îți plac, micuțo, este adevărat? Era mai mult o afirmație decât o întrebare și după ce aruncă o privire grăbită, ea se decise că era mai bine să nu-i răspundă. De fapt, nici nu știa ce să spună. Nu putea spune că bărbatul îi displăcea; de fapt ar fi fost culmea ingratitudinii căci el fusese foarte bun cu ea. Dar o deranja puterea pe care o degaja el, aroganța și felul în care îi domina pe cei din jur… o intriga și o speria în același timp. Kit își întrerupse gândurile brusc. Nu avea încredere în el. Îl mai privi o dată și observă că el zâmbea la fel de cinic.

– Sunt curios să aflu cine ești, de fapt, spuse el cu blândețe, îmi plac oamenii foarte cinstiți, indiferent dacă sunt bărbați sau femei, și de mult n-am mai fost pus într-o situație atât de ciudată. Mai ales de o femeie atât de frumoasă.

– Parcă ieri nu-ți plăceam, sau, cel puțin, asta afirmai.

– Am mințit.

Kit vru să spună ceva care să detensioneze situația dintre ei, dar nu găsi cuvintele potrivite și se rezumă la a privi drumul pe care-l înghițea mașina lui performantă, străduindu-se să se relaxeze, să se bucure de peisajul acela minunat. Și avea ce admira. Trecură printr-o zonă cu relief foarte variat, începând cu mile întregi de dune, ajunseră la pășunile mănoase de la poalele munților Atlas, pe care păștеau mii de capre și oi, apoi la pantele abrupte pe care creștea stejarul și pinul. Dar nimic nu i se păru mai plin de ciudățenie și de inedit decât populația Marocului.

În fiecare oraș, mare sau mic, se aflau zeci de comercianți marocani și europeni, îmbrăcați în veșminte tradiționale, alături de berberi și arabi cu dish-dashele lor, cu pelerinele lor largi, cu femeile îmbrăcate în gri și negru, cu fețele acoperite de văluri. Cât despre mijloacele de transport… Kit privi pe fereastră la mașinile somptuoase care circulau printre taxiurile vechi care abia mai hurducăiau pe drumurile desfundate, alături de cămile chioare, cai, măgari, biciclete și orice alt mijloc de transport pe care-l cunoscuse lumea. Kit deveni dintr-o dată conștientă că ea nu aparținea acestor locuri, poate venise aici în vacanță, totul era prea nou și incitant pentru ea. Vacanță? Dar parcă plecase din cauza unei dispute puternice ceva legat de un inel… Se uită la mâna la care nu purta nimic, apoi orice imagine care începuse să i se contureze în minte pieri așa cum apăruse. Realiză dintr-o dată că părăseau șoseaua, apucând pe un drum lăturalnic.

– Te întrebam dacă ai văzut vreodată capre care se urcă în pomi pentru a mânca direct de la sursă, îl auzi pe Gerard. Uite, acolo. Kit privi spre locul pe care i-l indicase el, unde se afla un pom cu frunze ca de măslin și zări surprinsă câteva capre care se aflau printre crengi și ronțăiau de zor frunzele și fructele.

– Nu mi-aș fi închipuit că există și așa ceva! rosti Kit surprinsă.

Gerard începu să râdă, încântat de reacția ei.

– Pomii pe care-i vezi nu cresc decât în ținuturile astea, spuse el pornind din nou motorul, caprele adoră fructele astea. Semințele pe care le vezi sub pomi sunt adunate și spălate, apoi din conținut se extrage un ulei foarte bun pentru gătit. Acest mic incident diminuă starea de tensiune dintre ei, dar apropierea lui îi făcea inima să bată nefiresc. Oare el o considera atrăgătoare? Ajunseră la terenul pe care se afla un avion privat în mijlocul ceții și prafului, și înțelegând că

Gerard era cel care-l pilota îl întrebă încotro era Marrakesh-ul. Totul i se părea ireal, nebulos, începând cu internarea în acea clinică și se strădui să realizeze dacă totul era aievea sau era un coșmar.

– Marrakesh? repetă Gerard cu vocea lui profundă. Stai să vedem. Este cel mai „african „ oraș din Maroc, la poalele munților Atlas, la sud de Casablanca. Regiunea e foarte uscată dar apa este pompată de la mare adâncime și ridicată apoi în rezervoare, așa că o să poți face baie, căci există apă din belșug. El îi aruncă o privire rapidă iar ea roși ca și când ar fi fost dezbrăcată. Este o regiune a contrastelor, în care noul persistă alături de vechi, agricultura este pe alocuri primitivă, pentru ca în alte regiuni să se folosească mijloace foarte moderne de cultivare a pământului, să se dezvolte diferite industrii; există aici chiar și o piață de cămile în fiecare joi, ca să nu mai vorbim de târgurile foarte vechi în

care-i mai poți întâlni pe Djemaa-el-Fna, vrăjitorii care fac șarpele să iasă dintr-un coș prin cântecele lor meșteșugite, acrobați, vraci bătrâni care demonstrează puterea unor leacuri miraculoase, dansatoare din buric. O să te duc acolo imediat ce te vei simți mai bine, dar vei vedea și palatele medievale și monumentele…

– Nu este nevoie, îl întrerupse ea brusc. De fapt, nu vreau să te simți obligat să-mi arăți toate astea, domnule Dumont, ai fost deja extrem de amabil.

– Mă cheamă Gerard. Și nu-ți face probleme, toate astea le poți vedea și cu sora mea, Colette.

– N-am vrut să…

– Am înțeles perfect. Nu-ți plac defel și de asta încerci să mă eviți. Dar nu-ți face probleme în privința mea, vei avea nevoie doar de câteva zile ca să intri în normal, timp în care nu te voi deranja cu nimic.

Kit merita această intervenție și era perfect conștientă de asta.

– Nu vreau să interpretezi spusele mele drept scuză, dar nu înțeleg nici eu de ce mă comport astfel. N-am cerut să fiu adusă aici și nu înțeleg de ce ai insistat să vin! șuieră Kit.

– Nici eu nu-mi dau seama de ce am făcut-o, sfârși prin a recunoaște Gerard.

– În acest caz, să ne întoarcem la Casablanca, începu ea furioasă dar se opri brusc realizând importanța propriului ei cuvânt. De ce spusese Casablanca? Accidentul ei se petrecuse pe străzile Essaouirei!

– Casablanca, repetă Gerard, cred că ar fi bine să cerem poliției să se orienteze într-acolo.

– Nu mai știu, capitulă Kit cu un aer obosit, privind pantalonii albi și bluza cafenie care fuseseră bine spălate și călcate de asistenta de la clinica particulară. Cândva ea

intrase într-un magazin și-și cumpărase aceste lucruri, cum de nu-și mai amintea nimic?

– O să mă ocup eu de asta, spuse Gerard, aruncându-i o privire. Dar oricum nu intenționez să te mănânc de vie, așa că te rog, fii mai atentă cu mine, nu mă răni la tot pasul…

– Îmi cer scuze, spuse Kit, lăsând ochii în jos. În fața lor se conturau deja cartierele mărginașe ale Marrakeshului, unde îi aștepta un Ferrari, condus de un arab de vârstă mijlocie.

– Assad! Cei doi bărbați își strânseră mâinile apoi Gerard se întoarse spre ea, mai relaxat: el este prietenul și tovarășul meu de afaceri, Assad. Vorbește franceza, spaniola, araba, dar, din nefericire, puțină engleză. De fapt, nici personalul meu nu vorbește engleza. Casa este destul de aproape de aici. Mergem? Assad va veni după noi. Ai nevoie de o baie și mult somn, spuse Gerard, și le vei avea la Del Mahari. Astfel se numește casa mea.

– Del Mahari? repetă ea, sună frumos.

– Da, înseamnă curse de cămile. Acesta era sportul preferat al tatălui meu, dar eu prefer cursele de cai. Am câteva exemplare reușite cu sânge arab și berber. Îți place călăria?

–Da, n-aș putea spune că nu… Apoi spuse cu mai multă convingere: da, știu să călăresc deși nu-mi amintesc unde am învățat.

Ajunseră în dreptul unei grădini în care Kit reuși să distingă trandafiri roșii și iasomie, apoi mașina se opri în fața unor porți mari, de fier, care fură deschise pentru trecerea Ferrari-ului. Gerard opri motorul și recunoscu așa, ca pentru sine, că fata îi cam furase mințile. O privi cu tandrețe și-i spuse:

– Bine ai venit în casa mea, pisicuțo. Kit se trezi sărutată.

Capitolul 3

Luată prin surprindere, Kit simți nevoia să reacționeze violent după ce, pentru o secundă înghețase, lăsându-și buzele pradă gurii lui. Reacționă violent, lovindu-se cu capul de portiera mașinii.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Gerard șocat, te-am sărutat doar, fetițo, ce naiba ai crezut că se întâmplă?

– Eu... Vocea îi pieri iar ea, privindu-l, deveni tot mai conștientă de ochii lui, de mirosul de iasomie pe care-l aducea aerul nopții.

Nu știu, îmi pare rău... Fata trase aer în piept. Nu m-am așteptat să faci asta, sunt musafirul tău.

– Era un sărut de bun-venit, nimic mai mult.

– Îmi pare rău, repetă fata conștientă că exagerase.

– Atunci, mai încercăm o dată?

Era ultimul lucru pe care se aștepta să-l audă și îl privi cu ochii ei mari, care-i puneau în evidență nasul pistruiat. Un sărut, nimic mai mult, zisese el. Când Gerard îi atinse buzele cu gura lui senzuală, ea simți că începe să tremure ușor, ba, spre uimirea ei, se deschise toată sub sărutul lui care devenea tot mai apăsat, mai insistent. Un sărut? Acesta era un sărut? Dacă așa era, înseamnă că ea nu mai fusese sărutată vreodată. Gerard își sprijini mâna de spătarul scaunului ei pentru a o trage mai aproape, dar nu făcu nici o altă încercare de a o mângâia.

– După cum am mai spus, îți urez bun venit în casa mea, sper că te vei simți bine aici, spuse el cu un aer prietenesc de data asta.

Porni motorul înainte ca ea să-i poată răspunde și trecură de porțile masive ale grădinii, ea încercând disperată să-și controleze picioarele care-i tremurau. Acesta era un bărbat care nu-i plăcea, pe care abia îl cunoscuse, dar de ce reacționa astfel la sărutul lui? Ce fel de femeie era ea? Încercă să renunțe la obsesia de a afla mai multe despre sine și să se concentreze asupra peisajului. În fața lor apăru o casă superbă, în stil tradițional marocan, cu ornamentație specifică locului și arcade frumos sculptate. Gerard opri mașina în fața unei uși masive care se deschise imediat lăsând să apară o femeie subțirică de vreo treizeci de ani, cu un zâmbet foarte plăcut, îmbrăcată într-o rochie de casă în stil tradițional marocan.

– Ea este soția lui Assad, Amina. Fratele lui Assad, Abou, lucrează și el aici cu soția lui Halima și și-au adus și copiii. Din nefericire, Assad și Amina nu au copii, iar el a reușit să treacă peste ispita de a-și lua o a doua soție, lucru permis de legea musulmană mai ales dacă prima soție nu-i poate dărui copii.

– Cine spune că este doar vina ei? Poate că el e vinovatul.

– Este posibil, admise Gerard, dar te rog să nu lași să se vadă că știi toate acestea, bărbații marocani sunt foarte mândri și se consideră extrem de virili.

– Nu numai cei marocani, șopti Kit, tot sexul vostru este foarte nedrept în astfel de situații. Nu-i poți ajuta pe cei doi amici ai tăi?

– N-o pot face până când Assad nu-mi solicită ajutorul.

– Cred că uneori bărbații pot fi cele mai proaste creaturi de pe pământ, șopti Kit.

Amina îi întâmpină bucuroasă și deși Kit nu înțelese nici un cuvânt din cele rostite de ea, figura ei blândă și frumoasă, zâmbetul destins, fură semne de bun-venit, destul de convingătoare. Gerard o luă de braț și o conduse pe sub bolta din fața casei, apoi coborâră câteva trepte și intrară într-o altă grădină, cu plante tropicale care-și risipeau miresmele printre superbe fântâni arteziene.

– Ai o casă superbă, Gerard.

– Da, sunt un bărbat norocos. Am apartamente la Essaouira și Casablanca pentru că petrec mult timp în aceste orașe, dar casa de aici este preferata mea.Vino să ți-o arăt în întregime, apoi vom bea răcoritoarele oferite de Amira. Gerard o conduse prin diferite încăperi cu mobilier oriental, cu sofale, fotolii, măsuțe joase cu încrustații de aur și argint. Cărți scumpe legate în piele marocană, cu încrustații aurii, se înșirau pe rafturile

împodobite cu statuete de marmură. Podelele erau acoperite cu covoare persane. Dar preferară să se întoarcă în grădină, locul în care Gerard se simțea cel mai bine, unde cerul era deja plin de stele, iar aerul înmiresmat de parfumul iasomiei și al magnoliei. Amina îi aștepta, discutând cu o altă femeie, mai înaltă, pe care Gerard i-o prezentă ca fiind Halima, cumnata acesteia.

– Te rog să guști câte puțin din ce-ți vor oferi ele, ca să faci o impresie bună, șopti Gerard, când văzu că femeile aduseseră farfurii cu felurite mâncăruri, și boluri cu fructe. Kit gustă din toate bucatele, se delectă cu baclava și bău ceai verde, apoi se sprijini de spătarul fotoliului forțându-se să nu adoarmă. Dar fără să vrea tot ațipi, și se trezi purtată de brațele puternice ale unui bărbat.

– Gerard? Îmi pare rău cred că am adormit, dar pot să merg singură...

– Nu mai scoate o vorbă! În două minute o să fii în pat și o să dormi cât vrei.

Kit deveni dintr-o dată foarte conștientă de trupul lui puternic, de mirosul trupului lui. Unde se gândea el s-o culce? În care pat? Nu cumva al lui ?

– Colette ți-a cumpărat câteva lucruri, dar din nefericire ea nu este acum aici, a avut o întâlnire foarte importantă și n-a putut să te întâmpine, dar mâine vă veți cunoaște.

– Mulțumesc... Kit se simți ridicol de vulnerabilă când Gerard o conduse într-o cameră cu un tapet cu flori minuscule, dar atât de real redate, încât ea le-ar fi putut simți și mirosul. O așeză pe o canapea.

– Te poți descurca singură?

– Desigur, îi răspunse ea și-și duse mâna instinctiv la primul nasture al bluzei, zărindu-i un zâmbet aproape imperceptibil.

– Nu mă ofeream să te dezbrac eu, ci Amina.

– Mă pot descurca singură, după cum am mai spus.

– Fiecare are nevoie de câte cineva, nu ești o insulă pustie sau un vas care navighează singur pe marea vieții... cu toate acestea aș simți nevoia să fac ceva foarte ciudat dacă avem în vedere recentul tău accident: aș vrea să te așez pe genunchi și să-ți dau o bătaie bună la fund în speranța că mintea se va deplasa spre partea de sus a corpului, și apoi... mi-aș dori să te iau în brațe și să-ți arăt ce înseamnă să faci dragoste...

– Să nu îndrăznești, șopti Kit fiindu-i teamă că el și-ar putea pune în aplicare amenințările. Mi-ai spus că mă aflu aici ca invitată a ta, că mă consideri doar o ființă care are nevoie de ajutor.

– După cum ți-am mai spus, am mințit, sau am mințit parțial. Ești invitata mea aici, ești o

persoană care are nevoie de ajutor, toate astea sunt adevărate, dar ești o femeie frumoasă... consideri că n-ar fi trebuit să observ asta?

– Există diferite moduri de a observa asta, spuse ea cam fără chef.

– Adică n-ar trebui să te doresc? Sunt un bărbat normal de treizeci și cinci de ani, cred că ai observat asta. Doamne, cât de bine observase! își spuse ea. Niciodată n-am fost singur în tot acest timp, dar n-aș putea spune că am exagerat. Însă nu înțeleg ce s-a întâmplat cu tine că nu te poți adresa unui bărbat decât cu ostilitate? Ești tânără, frumoasă...

– Te rog, nu mai insista asupra calităților mele fizice, poate că mi-am pierdut temporar memoria, dar asta nu înseamnă că sunt vreo proastă, sau că nu m-am mai uitat în oglindă de când am fost lovită la cap. Kit deveni și mai conștientă că cineva îi făcuse un rău. Iar Gerard era dureros de conștient de prezența ei, și așa

fusese chiar din primul moment în care o văzuse, cu toate că ea nu era tocmai ceea ce însemna o frumusețe răpitoare: avea un trup subțire, ca de băiat, sânii mici, nu era genul de femeie pe care-l remarca el de obicei. Purta părul tuns scurt, cam prea scurt, o tunsoare aproape bărbătească, nu se machia, nu purta bijuterii... nimic din arsenalul cuceririi feminine. Nimic din felul în care arăta sau din comportamentul ei nu-l îndreptățea să se simtă atât de atras de ea, și totuși...

– Du-te la culcare acum, îi spuse el brusc și se întoarse cu spatele, poți dormi în liniște, n-o să te deranjeze nimeni.

Și Kit se lăsă pradă somnului imediat ce ajunse în patul acela imens cu așternuturi de mătase și dormi până a doua zi când, spre amiază, Amina veni s-o trezească.

– Mademoiselle vrea să se trezească? auzi o voce melodioasă, iar când deschise ochii o

văzu pe femeia aceea cu trăsături atât de delicate, pe care o cunoscuse cu o seară înainte.

– Amina vrea să te hrănească acum, se auzi un alt glas la fel de melodios și când ridică privirea spre locul din care răzbătea acest glas, Kit văzu o femeie tânără cu trăsături la fel de delicate, mică de statură, cu o siluetă de invidiat. Eu sunt Colette, zise aceasta, sora lui Gerard, și se îndreptă spre patul în care se afla Kit, care se și ridicase în șezut. Ai dormit bine? În privința cumpărăturilor, nu știu dacă au fost pe placul tău.

– Totul este perfect, dar nu trebuia să te deranjezi atât.

– N-a fost nici un deranj, am ascultat ordinele șefului, spuse Colette zâmbind, iar Kit remarcă faptul că fata era atât de diferită de fratele ei. Avea o figură frumoasă, gura în formă de inimioară, dinții foarte albi, ochii verzi, migdalați, și părul de culoarea aramei. Cum te simți? o mai întrebă Collette.

– Mult mai bine după ce am dormit, iar acum mă bucur că te cunosc.

– Și eu mă bucur, cu toate că nu ești chiar ce mi-am imaginat eu.

– Nici tu nu prea semeni cu fratele tău!

– Slavă Domnului! O iau ca pe un compliment! Cărei femei i-ar plăcea să fie atât de înaltă și solidă ca el? De fapt, suntem frați vitregi, draga mea. Mama lui Gerard a murit când el era foarte mic, apoi tatăl nostru a cunoscut-o după câțiva ani pe mama mea, care era americancă și teribil de îndrăgostită de tata, dar își iubea și rudele din America așa că își împărțea viața între el și meleagurile pe care se născuse. Mă lua și pe mine, dar Gerard n-a vrut să meargă niciodată. Dar, din nefericire, părinții noștri au murit... Te simți bine acum? o întrebă Colette văzând că fata din fața ei se încruntase de parcă ar fi vrut să-și amintească ceva.

– Probabil că s-ar simți mai bine dacă n-ai sporovăi atât, se auzi un glas puternic și Kit simți

că inima i se oprește pentru ca apoi să pornească din nou, năvalnic. Gerard era în cadrul ușii iar părul lui castaniu închis era pus în evidență de razele soarelui, care-i dădeau un aer ciudat. Îmbrăcămintea arăbească era făcută parcă pentru el, își spuse Kit privindu-l.

– Ai dormit bine?

– Foarte bine, îi răspunse ea observând că bărbatul era desculț.

– Nu te-a obosit sporovăiala Colettei?

– Abia am sosit, protestă Colette indignată.

– Iar acum vei pleca pentru ca musafira noastră să poată mânca în liniște. Vocea lui era calmă dar fetele avură ocazia să simtă voința lui de oțel și Kit, uimită, o văzu pe Colette executând imediat ordinul lui. Colette părăsi încăperea făcându-i lui Kit un semn discret cu mâna.

– Te rog să mănânci: ai niște carne fiartă, salată și un pahar cu vin.

– Bei alcool? Am crezut că...

– Eu sunt francez, nu marocan, nici măcar nu sunt musulman. Am avut fericita ocazie de a putea alege tot ceea ce mi se potrivește din cele două culturi, mai adăugă el, cu privirile ațintite asupra cămășii de noapte, cam decoltată și transparentă pe care i-o cumpărase Colette. Kit ridică pătura până la bărbie, simțindu-se prea expusă, și în pericol. Nu trebuia să vină aici.

– Cina este la ora opt, spuse el, iar Kit simți că inima începe din nou să-i bată nebunește. Ea închise ochii o secundă, apoi se strădui să mănânce tot ce i se adusese, bău chiar și vinul. Apoi se rezemă din nou de perne. Ce încăpere! Privi în jur la budoarul exotic, apoi îndrăzni să se strecoare spre baie părăsind așternuturile de mătase. După ce făcu un duș rece și-și spălă părul, își înfășură un prosop în jurul corpului și privi neliniștită prin încăpere înainte de a îndrăzni să iasă din baie. Dar apoi se răzgândi și începu să examineze cosmeticele care se aflau

acolo, pregătite special pentru ea. Toate acestea se aflau încă în ambalajul lor și Kit nu se simți prea bine la gândul că fuseseră făcute prea multe cheltuieli pentru ea. Deschise dulapul din încăpere și văzu veșminte europene, toate de mărimea ei, lenjerie, pantofi. Își privi gânditoare picioarele subțiri. Nici măcar mărimea pantofilor nu și-o mai amintea, dar prima pereche în care-și strecură picioarele i se potrivi perfect. La un moment dat, auzi clopoțelul care anunța ora opt fără zece minute, și se grăbi să coboare, simțindu-se relativ bine. Alesese un costum de mătase neagră și în afară de un colier de aur pe care-l avea la gât nu mai folosi nici o altă podoabă, nici nu se machie. Colette bătu la ușa ei imediat ce încetă sunetul clopoțelului și o luă de braț, conducând-o spre scara masivă care ducea spre salonul de la parter. Iar acolo aștepta Gerard. Îl privi nervoasă, văzând cum se ridică și se îndreaptă spre ele, cu ochi care păreau reci.

– Vom lua cina în trei, îi spuse el și întinse mâna spre ea. Ai mai mâncat vreodată mâncare marocană?

– Nu cred, zise Kit, concentrându-se asupra pașilor pe care trebuia să-i facă încercând să ignore căldura pe care i-o transmitea mâna lui.

– Sper că nu ai nimic împotrivă dacă vom mânca fără tacâmuri? Vom folosi doar mâna dreaptă care ne va fi spălată de Amina înainte și după masă. Fii atentă, Amina ar fi foarte șocată dacă ai fi stângace.

– De ce? întrebă Kit nedumerită.

– Mâna stângă este folosită pentru alte îndatoriri lumești. Tatăl meu a pus să-i fie tăiată mâna dreaptă unui hoț tocmai pentru a-l lăsa fără posibilitatea de a mânca în prezența altora. A fost o pedeapsă aspră dar eficientă.

– Cam barbară, recunoscu Kit. Vrei să spui că nu ești de acord cu o astfel de pedeapsă?

– Sigur că nu, interveni Colette. Să nu crezi că Gerard este chiar așa de dur cum vrea el să pară.

Gerard ridică din sprâncene dar nu făcu vreun comentariu. Halima începu să aducă felurile de mâncare, iar Amina apăru cu un vas și cu un ibric. Când Kit îi întinse mâna, femeia începu să toarne apă parfumată peste ea.

– Miroase a trandafiri, remarcă Kit.

– Avem foarte mulți trandafiri pe aici, la marginea deșertului cresc pe aproape o sută de hectare. Când înfloresc, petalele lor sunt adunate în coșuri mari și fierte în apă. Apa de trandafiri se folosește la multe dintre ritualurile noastre. De fapt, nu sunt chiar sălbaticul pe care ți-l imaginezi, interveni Gerard.

– Eu nu-mi imaginez...

Protestul ei fu întrerupt de Colette care râdea fericită de gluma fratelui ei.

– O să te obișnuiești cu el... zise fata. Gerard este departe de a fi un sălbatic, cunoaște atât de multe lucruri, te poate învăța multe...

– Astea sunt doar cunoștințe dobândite, Colette, o întrerupse Gerard a cărui mână era

spălată în acel moment de Amina. Nu au legătură cu ceea ce este în interiorul unui om. Cu toții avem și o componentă sălbatică în noi, o bestie latentă pe care civilizația n-o poate supune și controla complet. Așa este, frumoasă pisicuță venită tocmai de pe meleagurile Angliei?

– Pari foarte bine informat despre proveniența mea și tocmai de aceea eu nu pot discuta în contradictoriu cu cineva care știe atât de multe... În momentul acela sună telefonul iar Gerard ridică receptorul și ascultă foarte interesat ce-i spunea interlocutorul. Mai apoi începu să vorbească în arabă, oarecum contrariat. Puse receporul jos și o privi pe Kit.

– Se pare că identitatea ți-a fost stabilită, ești Samantha Kittyn, englezoaică, după cum am bănuit. El continuă s-o fixeze cu privirea, în speranța că va observa ceva, o tresărire pe figura ei. Sau cel puțin asta a aflat poliția de la presupusul tău logodnic, David Shore.

Capitolul 4

– Ei? insistă Gerard. Ți se aprinde vreun beculeț?

– Nu, nici unul.

Oare chiar era logodită? Urma să se căsătorească?

– Înțeleg, zise Gerard.

Kit îl privi și i se păru pentru o secundă că vede ceva, ca o ușurare în privirea lui. Poate că acest David nu este bărbatul care să facă o impresie puternică asupra unei femei. El rosti cuvintele încet, fără nici o intonație anume.

După ce i-am telefonat inspectorului care se ocupă de cazul tău, poliția și-a intensificat cercetările la Casablanca. La hotelul Sabratha s-a raportat lipsa unei englezoaice care nu s-a mai întors de două zile, iar mașina închiriată de ea a fost găsită la Essaouira, abandonată. Poliția a examinat actele care se aflau în camera ta de hotel și totul a devenit foarte limpede. Iar sus menționatul David vrea să-ți vorbească. Dar acum Amina și Halima așteaptă să servească masa, așa că ar fi mai bine să mai amânăm discutarea acestei probleme după masă.

Kit simți că el nu avea intenția s-o încurajeze să-l sune pe David. Voia să facă orice ca s-o oprească? Oricum, ea nu avea intenția să sune în Anglia pentru a discuta cu cine știe ce necunoscut până nu avea toate datele problemei. Amina și Halima puseră pe masă o tavă cu un miel prăjit, înconjurată de alte farfurii

cu diferite feluri de mâncare, pâine arăbească, iar Gerald își asumă din nou rolul de gazdă.

– Pe meleagurile astea se mănâncă cu degetele de la mâna dreaptă, spuse el pe un ton blând și o invită pe Colette să-i arate. Amina și Halima te invită să guști din fiecare fel de mâncare, căci pe aici nu vin prea mulți oaspeți, iar ele abia așteaptă să aibă un musafir pe care să-l impresioneze cu îndemânarea lor. Carnea este foarte fragedă și se poate rupe ușor, nu va trebui să depui nici un efort. Sper că nu ai nevoie de farfurie?

– Nu, sper că mă voi descurca fără, zise ea urmând exemplul Colettei și după ce gustă o bucată, consideră că aroma cărnii era fantastică.

– Iar acum, gustă din pastilla, o pofti Gerard, Amina a petrecut câteva ore pregătind-o în onoarea ta, așa că trebuie să-ți

exprimi admirația. Este făcută din carne fiartă, alune, ouă, ierburi și mirodenii, și va fi foarte fierbinte așa că, fii atentă.

– Deci, numele tău este Samantha.

– Nu-mi place deloc.

– Amintește-ți, poate ți se spunea altfel.

Kit îl privi pe deasupra paharului din care bea, și scutură din cap.

– Oricum eu nu-ți voi spune Samantha, dar aștept să-ți amintești tu cum te numesc cei apropiați. Dar până atunci, cum ar trebui să procedez ca să-ți atrag atenția? Să pocnesc din degete?

– În mod sigur nu-ți voi răspunde dacă mă atenționezi în felul acesta. Kit își spuse că dacă el avea nevoie de o sclavă, o putea căuta în altă parte.

– Poate ți se spune Sam? interveni Colette. Aceasta este prescurtarea normală de la Samantha, nu?

– Nu, interveni Gerard. Sam nu are rezonanțe feminine. Dar tu simți cine sunt eu? o întrebă Gerard.

– Nu. Nici măcar nu înțeleg ce vrei să spui.

– Păcat. Se făcu liniște căci până și Colette realiza că fratele ei spunea mai mult decât puteau vorbele să exprime. Să rănești pe cineva este un lucru foarte grav dar să-i iei și posibilitatea de a judeca este prea mult. Un proverb arab spune că omul, pentru a se autocunoaște, trebuie să învețe mai întâi să-i simtă pe cei din jur. În acest fel, el acceptă atât binele cât și răul, înțelege imperfecțiunile vieții și nu-l mai ia nimic prin surprindere. Nimic nu mai poate strica o relație. Asta te ajută să iei ceea ce merită de la fiecare și să te debarasezi de rest.

– Nu este chiar ușor să faci asta, șopti Kit.

– Ba, din contră. Pe figura lui nu se mai putea observa cinismul lui obișnuit. Aura este o parte esențială a fiecăruia, care nu poate fi nicidecum negată, dar prea mulți oameni, mai ales cei din vest, se orientează după aparențe, după vorbe. Arabii admit că sufletul este esența omului. Dar îți ia ceva timp să înveți să simți, să discerni, și nu este ușor. Poți fi foarte rănit în acest proces. Vorbesc despre sentimente, despre existență, despre faptul că trebuie să învățăm din fiecare lucru care ni se întâmplă, că trebuie să acumulăm forță interioară, să scăpăm de autocompătimire, de amărăciune. Numai astfel ne putem regăsi.

– Și dacă nu-ți place ceea ce descoperi? întrebă ea cu simț practic, ca orice femeie. Regăsirea sau descoperirea de sine este ceva ce necesită multă abilitate, sau o minte foarte ascuțită.

Gerard o privi o secundă apoi izbucni în râs. Kit zâmbi și ea.

– Pentru o făptură atât de mică și speriată, văd că poți scoate gheare foarte ascuțite; asta mă face să nu cobor garda prea repede cu tine. Dar acum să ne bucurăm de bucatele pe care le avem în față. În timp ce gustau din bunătățile făcute de cele două femei, Kit admise că uneori se ascunsese în spatele umorului pentru a scăpa de realitatea prea dură. De ce? Își cercetă memoria pentru a găsi ceva, orice, dar acea pată de întuneric era prea densă, nepermițând minții ei să se orienteze, să discearnă.

– A fost o cină minunată, vă mulțumesc, spuse ea zâmbindu-le celor două femei, totul a fost delicios.

Femeile înclinară fericite din cap înainte de a se retrage la bucătărie.

– Este cam târziu ca să poți telefona în Anglia acum, zise Gerard când Amina, care se întorsese din nou cu bolul de apă cu esență de trandafiri, îi spăla mâna dreaptă.

– Da, este cam târziu așa că voi telefona mâine, fu Kit de acord.

– În acest caz, te invit la o plimbare în grădină.

– Parcă spuneai că este târziu, îi răspunse ea după ce Colette le ură noapte bună de undeva de pe terasă.

– N-are rost să te împotrivești, zise Gerard cu o voce blândă dar fermă. Ai dormit mare parte din zi și nu cred c-o să poți adormi imediat. O plimbare în aerul proaspăt al serii îți va face bine.

– De unde știi ce-mi face mie bine? se împotrivi ea. Acest bărbat era prea sigur de el. Ce aștepta de la ea? O mică aventură, înainte de plecarea ei? Desigur, mulți bărbați se simt

mai bine dacă au certitudinea că pot avea orice femeie le apare în cale... Poate că și el era unul dintre aceștia. Iar ea nu era genul de femeie fatală. Ce-ar putea găsi el la ea, în afară de o simplă aventură?

– Pe aici, draga mea, spuse Gerard și o conduse pe sub o arcadă placată cu mozaic de diferite culori, apoi de-a lungul unui coridor care ducea spre spatele casei. De acolo se auzeau vocile celor două femei, Amina și Halima, și a unui bărbat, probabil Assad. Abou nu prea stătea pe acasă și atunci când era, stătea mereu retras, era morocănos, total diferit de fratele lui, Assad, prietenul lui Gerard. Acesta deschise o poartă de fier și trecură spre grădina care-i cuprinse cu miresmele ei. Dar ce făcea Kit acum? Era ca și cum o forță nemaipomenită o atrăgea ca un magnet. Grădina era luminată de niște felinare distribuite strategic și pen-

tru câteva minute ea se simți îmbătată de frumusețea din jurul ei. Văzu un pârâiaș cu mici cascade, frumos realizate, care curgea printre pajiști cu iarbă și flori, printre salcii plângătoare, bougainvillaea, hibiscus, trandafiri parfumați, iasomie. Grădina se întindea pe vreo doi acri de pământ, dar felul în care era realizată o făcea să pară mai mare.

– Mama a plantat majoritatea copacilor de aici, spuse Gerard și se opriră sub un copac cu trunchiul foarte gros.

– Este o grădină minunată.

– Nu ți-ai amintit nimic? Gerard se așezase lângă ea, care deveni foarte conștientă de prezența lui. Mireasma trupului lui musculos, ochii lui strălucitori... el era o creatură a nopții, periculoasă, puternică...

– Nimic.

– Dar ai încercat s-o faci?

– Sigur că am încercat, îl întrerupse ea cu brutalitate, parcă pentru a risipi atmosfera aceea de senzualitate.

– Te simți mai relaxată acum?

Kit simți că bărbatul o dorește.

– Nu este chiar atât de ușor. Kit își ridică genunchii pe bancă, rezemându-și bărbia pe ei. Sunt încă foarte speriată. Nu știa nici ea de ce recunoscuse acest lucru față de el. O parte din ea dorea să rămână rece și distantă dar alta simțea nevoia protecției lui. De fapt, se mințea singură, nu de protecția lui avea ea nevoie.

– Te înțeleg, draga mea, dar pentru o pisicuță mică și sălbatică te comporți foarte bine.

– Ai mai spus că am gheare ascuțite.

Kit știa că va fi sărutată. Cu toate că realiza că era o nebunie, își dorea și ea lucrul acesta. Acest bărbat o speria, o intimida într-un fel anume pe care ea nu-l putea înțelege. Urmă un

sărut plin de dorință și ea se surprinse răspunzându-i. Încercă să se desprindă din strânsoarea lui dar se lovi de trupul lui puternic, ca de fier. Se trezi relaxându-se în brațele lui, sub sărutările lui care erau acum foarte ușoare, ca atingerea unei pene, și-i declanșară un tremur interior pe care nu și-l putea stăpâni. Atunci, Gerard o sărută din nou și Kit îi răspunse cu pasiune.

– Ai gustul mierii, iubito, îi șopti el. Kit simți mâinile lui rătăcindu-i pe trup iar sânii ei reacționară la atingerile lui. Gerard o informase în timpul cinei că ea avea douăzeci și cinci de ani, că era logodită, că urma să se căsătorească, dar ea putea să jure acum că nu mai experimentase senzații ca acestea provocate de el. Simți aerul rece al nopții mângâindu-i sânii și realiză că Gerard îi descheiase bluza, și se acoperi din pudoare.

– Nu face asta, ești atât de frumoasă, șopti Gerard.

Frumoasă? Cu trupul acela băiețesc, cu sânii ei mici? Închise ochii pentru a nu mai vedea mila care probabil se citea pe fața lui.

– Pisicuțo, deschide ochii!

– Nu! Ea încercă să scape de mâinile lui puternice dar Gerard o trase și mai aproape.

– Ce s-a întâmplat? Mâinile ei erau pe pieptul lui și ea încerca să se elibereze. Ce s-a întâmplat?

– Dă-mi drumul, te rog. Ea deschise ochii mari în care se puteau citi multe.

– Nu este cazul să-ți fie rușine de trupul tău. Ești o tânără foarte frumoasă, cred că știi asta.

– Gerard.... Kit luptă disperată pentru a se elibera din brațele lui.

– Te-a rănit cineva?

Gerard o eliberă pentru ca ea să-și încheie nasturii bluzei cu degetele tremurând, apoi îi ridică bărbia și privind-o

cu dorință în ochi îi spuse: știi bine că te doresc, dar dacă dorința nu este reciprocă, pot aștepta.

– Eu sunt logodită, urmează să mă căsătoresc, spuse ea.

– Dar nu ești căsătorită încă. Și indiferent cine este acest David, el nu te-a făcut fericită, altfel n-ai fi fost aici.

– Am ajuns aici din cauza accidentului, protestă ea cam fără convingere.

– Nu acesta este motivul, pisicuțo. Trebuie să recunoști adevărul, ești aici pentru că ai ceva ce vrei să uiți, ceva care te-a rănit atât de tare încât mintea ta s-a refugiat unde și cum a știut. Dacă ai fi fost a mea, lucrul acesta nu s-ar fi întâmplat.

– Ceea ce spui este ridicol! Cum poți face o asemenea afirmație?

– Pentru că am văzut cum reacționezi în brațele mele, deși te lupți din răsputeri să scapi. Mă dorești cu toate că ești gata să negi ce este între noi.

– Nici măcar nu te cunosc! spuse Kit. Nici nu știu cu ce fel de femei ești obișnuit, iar eu nu sunt genul care cade în brațele unui bărbat de prima dată!

– Dar nici nu se pune problema să cazi în brațele mele! Gerard o luă în brațe și îi sărută vârful nasului. Nu mai sunt vreun tânăr năvalnic care vrea să fie sigur că este stăpânul tău. Am crezut că am început să ne cunoaștem puțin. Nu vreau să fac nimic din ceea ce nu-ți face plăcere, pisicuțo.

– Dar... Nu mai apucă să spună nimic căci Gerard îi acoperi gura cu un sărut. De ce oare trebuia ea să se simtă atât de bine în brațele lui? Oare câte femei cucerise el așa?

– Relaxează-te... Gerard îi dădu încet capul pe spate pentru a avea acces nestingherit la gâtul și sânii ei. Apoi reveni asupra gurii ei până când dintr-o dată se opri.

– Ce s-a întâmplat? Kit deschise ochii și îl privi cu atenție, cu dorință disimulată.

– Cred că este de ajuns pentru moment, spuse el.

– Oare? întrebă Kit, fericită că prezenta interes pentru un asemenea bărbat.

– Este. Doar nu vrei să fac dragoste cu tine acum? Aici se încheie prima lecție. Gerard o ajută să se ridice și-i netezi hainele, moment în care ea realiză că se jucase cu focul. Puterea era de partea lui, iar dacă el își pierdea controlul... Probabil că fusese nebună, ce se întâmplase cu ea că se jucase cu focul chiar așa? Evident, Gerard era un bărbat senzual, viril, deprins cu arta dragostei. Probabil că multe femei tânjeau după atingerile lui, femei frumoase, sexy, care știau cum să satisfacă un bărbat ca el. El știa că ea va trebui să plece curând, așa că nu se va simți obligat în nici un fel. Mie îmi plac femeile mai plinuțe și mai supuse, îi spusese el.

Kit nu mai scoase o vorbă pe drumul spre casă, iar el părea pierdut într-o lume a lui, ținându-i mâna, conducând-o spre casă.

– Pisicuțo!

Kit îl întrerupse imediat:

–Te rog să nu-mi mai spui așa. Nu sunt pisicuța ta și nici a altcuiva. Numai pentru că... Fata se opri brusc.

– Pentru că?

– Pentru că ne-am sărutat, nu accept să crezi că sunt gata să mă culc cu tine, spuse ea hotărâtă.

– Să te culci cu mine? Nu crezi că este cazul să fii invitată s-o faci? Nici eu nu mă culc cu o femeie prima dată când o văd.

Gerard o părăsi înainte ca ea să-și termine ideea și dispăru în labirintul casei, fără a mai privi înapoi.

Capitolul 5

Kit dormi foarte prost. Faptul se datora somnului de peste zi sau mâniei mocnite care-i mistuise pieptul ca o lavă, ori mângâierilor lui Gerard. Peste câteva ore ea fu trezită de o figură zâmbitoare. Era Amina, care-i aducea cafeaua la pat.

– Bună dimineața! O să coborâți la micul dejun?

– Vrei să cobor acum, Amina?

Femeia dădu din cap. Era ora șase dimineața, cam devreme pentru micul dejun. Când intră în salon, după câteva minute, îl găsi

pe Gerard citind ziarul iar pe masa din fața lui se aflau multe feluri de fructe și pâine arăbească.

– Bună dimineața, îi spuse el, iar Kit remarcă eleganța hainelor cu care era îmbrăcat. Va trebui să te schimbi înainte de plecare.

– Plecare?

– După cum s-au desfășurat evenimentele, șederea ta la Marrakesh este limitată, spuse el aparent impasibil, privind spre Amina care le aducea suc de portocale și cafea. Fără îndoială, David va dori să te aibă alături cât mai repede. De aceea am decis să-ți arăt câte ceva din țara asta, înainte de a te întoarce la fosta ta viață. Ți-ar face plăcere? Colette ar fi fost o gazdă mai bună dar este ocupată astăzi. Gerard așteptă ca ea să aibă ceva de comentat dar cum n-o făcu, se aplecă și-i spuse: te sfătuiesc să te îmbraci cu o fustă mai lungă și o bluză care să-ți acopere brațele. Religia musulmană impune astfel de îmbrăcăminte sobră femeilor și deși tu nu ești

obligată să i te supui, va fi considerat un act de politețe dacă o vei face, un semn că respecți tradițiile locale.

– Da, desigur, dar aș vrea să-ți cer permisiunea să telefonez în Anglia după micul dejun.

– Este cam devreme, nu crezi? Poate că ar fi mai bine să telefonezi diseară după cină.

Ea nu-și dădea seama de ce voia el să întârzie momentul în care va lua legătura cu acel David. Ce motiv putea să aibă? Kit începu să mănânce mecanic, cu gândurile duse departe. Oare el tot mai spera că dacă o va ține departe de lumea ei, va putea s-o seducă? Și cât mai avea de gând s-o țină aici? Casa lui fusese un refugiu până când identitatea ei se va stabili, dar acum...

– A fost un gest foarte frumos din partea ta să mă lași să stau aici, dar acum când lucrurile au început să se lămurească, n-aș vrea să abuzez de ospitalitatea ta...

– Prostii! Cuvântul fu rostit pe un ton destul de tăios. Acum știi cine ești, dar situația ta nu s-a schimbat deloc. Nu-ți poți aminti nici cele mai simple lucruri din viața ta. Sunt convins că acest David s-a purtat urât cu tine, poate că te bătea, am impresia că de el fugi.

– Nu pot să cred asta. N-aș fi acceptat un astfel de tratament de la bărbatul iubit, spuse ea cu hotărâre.

– Poate că nu, dar până când nu poți vorbi din ceea ce știi, ci doar din supoziții, cred că este mai bine să rămâi aici. Doctorul m-a asigurat că îți vei reveni peste câteva zile, dar asta nu înseamnă că nu poți oricând să recazi în amnezie. Cât despre acest David, nu cred că-i simți lipsa prea mult...

– Nici nu-mi amintesc chipul lui.

Părăsiră casa după o oră, când soarele se ridicase la orizont, iar aerul era plin de mireasma florilor de iasomie și rozmarin, de cântecele

păsărilor. Trecură dincolo de acele porți înalte iar puternicul Ferrari lăsă în urmă minaretul moscheii Koutoubia, de 77 metri înălțime.

Luară drumul spre Taroudant, lăsând în urmă Marrakesh, cu o Kit foarte conștientă de bărbatul acela puternic de lângă ea, incapabilă de a se relaxa, conștientă de brațele lui puternice așezate pe volan. Dar tocmai când traversau râul Ourika, Gerard găsi ceva de spus.

– Ești conștientă că-mi produci o stare de nervozitate?

– Poftim? Kit întoarse capul spre profilul bărbatului, dar el se concentra asupra drumului.

– Am spus că mă scoți din sărite cu seriozitatea ta și cu fața asta îngrijorată. Ce aștepți de la mine?

– Nu aștept nimic, răspunse ea slab.

Gerard îi aruncă o privire grăbită.

– Ei, cum ți se pare viața alături de un sălbatic ca mine?

– Nu te consider un sălbatic, spuse ea, încercând cam fără succes să privească pe fereastră.

– Nu? Și atunci ce crezi tu despre mine, pisicuțo?

– Nu știu ce să spun, dar cred că ești un om bun, cel puțin așa te-ai manifestat față de mine.

– Bun, zici? Dacă ar fi încercat să-l numească reprezentatul diavolului, el n-ar fi fost mai furios. Numai unei femei bătrâne îi faci un compliment dacă-i spui că este amabilă, zise el trecându-și o mână prin păr.

– N-am avut intenția să... Ce naiba se aștepta el să audă? Că îl considera cel mai grozav bărbat? Că o singură privire de-a lui o făcea să-i tremure genunchii? N-avea de gând să-i spună ce voia el să audă. Era și așa destul de înfumurat.

Gerard opri mașina.

– Ăsta este un loc minunat; dacă-ți promit că mă voi comporta decent, te poți bucura de frumusețea peisajului?

– Mda, o să încerc. Gerard îi arătă câteva sate care se aflau de o parte și de alta a unei văi foarte pitorești, cu pământ roșu. Sunt locuri minunate, spuse Gerard, dar este o crimă să locuiești aici.

– Oare? Cu o companie adecvată nu cred că mi-ar păsa prea mult.

– Bine, atunci o să facem un popas și o să mâncăm ce ne-a pregătit Amina pentru picnic. Kit ezită. Se simțeau ca și cum ar fi fost singurii oameni din lume. Găsiră un loc foarte potrivit pentru scena seducției care urma, cu iarba plină de flori de toate culorile, cu copaci care ofereau umbra necesară.

– Vino aici, ce-ai dori să mănânci? o întrebă Gerard invitând-o să se așeze alături de el pe pătură. Nu-ți fac nici un rău, pisicuțo, nu te teme de mine, spuse el prinzându-i cu delicatețe fața în mâinile lui mari. O să mâncăm ceva, o să stăm la soare și o să sporovăim. Se bucurară de delicatesele pe care le pregătise Amina: pateuri mici

cu carne, ouă umplute, brânză și legume, cârnați din carne de miel, homari, salată verde, croissant, și chifle, totul stropit cu un vin arăbesc bun. După masă, Gerard o invită să stea cu capul pe pieptul lui. Acum poți dormi puțin, îi spuse el sărutându-i creștetul capului. Probabil că ești puțin ametită.

– Ametită? repetă Kit indignată. Ea nu-și mai dorea decât să facă dragoste cu el. Apoi realiză că numai o femeie puțin ametită putea să dorească asta. Probabil că ai făcut totul cu un scop.

– Ce să fac? Gerard o privi lung. Dacă-ți amintești, iubita mea, tu singură ai turnat ultimele două pahare de vin.

– Dar nici tu nu m-ai oprit, chicoti ea.

– Ți-am mai spus că nu sunt un sfânt. Gerard o sărută, apoi îi dădu drumul. Te las să dormi acum.

– De ce?

Kit știa că nu astfel trebuia să se comporte dar deja nu-i mai păsa. Obosise să se tot sperie și să fie mereu în defensivă. Îl dorea.

– Pentru că atunci când te voi avea, aș vrea să fii a mea cu trupul dar și cu mintea, micuța mea sirenă.

– Și acum sunt perfect conștientă, protestă ea.

– Așa crezi tu! Gerard se ridică într-un cot. Vinul a fost acela care te-a făcut să devii mai exuberantă; dar eu nu pot profita de această stare temporară. Așa ar trebui să fii, așa aș vrea să fii, dar trebuie s-o faci fără stimulente exterioare și numai atunci vei deveni femeia pe care o doresc.

– Dar... trebuie să plec acasă, la David?

– La naiba cu acest David ! Nu-ți cer să-l dai uitării pe David, dar acum concentrează-te asupra mea. Nu-ți voi da drumul să pleci până când nu te vei cunoaște pe tine însăți, pisicuțo, indiferent cât va dura asta. Era ceva în vocea lui, ceva care ei îi scăpa. Dar îmi îngreunezi această misiune, cu ochii ăștia mari, cu buzele astea pline și senzuale... mă poți face foarte ușor să-mi

pierd controlul. Gerard o ajută să se ridice. Este cam târziu, ar trebui să plecăm, să ajungem la serbarea din piața Djeema-el-Fna.

– Gerard? Am spus ceva ce nepotrivit?

– Nu, n-ai făcut nimic, dar ai încredere în mine când spun că trebuie să plecăm de aici.

Probabil că ea dormi tot drumul la întoarcere, sub efectul vinului și al nesomnului din noaptea trecută.

– Te simți bine? o întrebă Gerard când ajunseră în ceea ce numea el piața Djeema-el-Fna și opri mașina. Kit deschise ochii speriată și începu să realizeze ce se întâmplase. Realmente fusese la un pas de a-i cere să facă dragoste cu ea!

– Da, mă simt bine. Dar tu?

– Și eu mă simt destul de bine, spuse el indicându-i strada pe care trebuiau să meargă.

Când se apropiară de piață simțiră mirosurile și zgomotul de la distanță: era o lume magnifică de îmblânzitori de șerpi, înghițitori de săbii, de

foc, muzicieni cu viori și tobe, dansatori, cerșetori, scribi așezați pe scaune pliante, grătare cu cărbune pe care se prăjea pește, vânzători ambulanți. Kit îl privi nedumerită iar el văzând-o atât de dezorientată, o prinse cu o mână de mijloc. Se îndreptară spre intrarea care se afla într-un colț al pieței, urmărind meșteșugarii care încrustau în piele, sau în argint, alții prelucrau lemnul de stejar. Seara le fu încununată de cântecul muezinilor care chemau credincioșii la rugăciune. Mulți dintre ei răspundeau chemării lor la meditație în moschee, iar pe când Gerard o conduse la mașină toată culoarea, agitația și veselia începură să moară.

– A fost o zi minunată.

– Mă bucur. O să-l informezi pe David al tău despre toate astea când va suna?

– Poftim?

– Am întrebat dacă-i vei spune logodnicului tău despre toate astea.

– Sigur că da. Lui Kit îi trebuiră câteva secunde pentru a-și reveni după atacul lui atât de direct.

– Și nu crezi c-o să i se pară ciudat că nu-i simți lipsa, că ai petrecut toată ziua fericită în compania altui bărbat?

– Nu văd de ce.

– Nu? repetă Gerard sărutând-o în colțul gurii, înainte de a porni motorul. În acest caz ești foarte naivă sau neatinsă, așa cum am bănuit eu, dacă nu cumva capabilă de lucruri grave care m-ar face și pe mine să roșesc. Ajunseră la Del Mahari în câteva minute și Gerard o conduse în biroul lui pentru ca să poată suna în Anglia, în timp ce ea se ruga ca el să plece din încăpere, lucru pe care bărbatul nu-l făcu. Ba chiar se așeză într-un fotoliu și vorbi cu operatoarea, timp în care ea simți că încep să-i tremure genunchii. Ce va simți când va auzi vocea lui David? Era o voce pe care ar fi trebuit s-o cunoască foarte bine.

– Alo? se auzi o voce. Alo! Vorbește, sunt eu, Emma! Kit auzi o voce care i se părea cunoscută dar nu-și amintea de unde.

– Emma? Kit răsuflă ușurată când Gerard luă un ziar de pe birou și păru preocupat de conținutul acestuia. Sunt eu, Samantha, spuse ea.

– Samantha! N-ai mai sunat de mult timp... O, dar am uitat... Ce mai faci, draga mea? Am fost foarte îngrijorați din cauza ta. Nu-ți poți aminti nimic?

– Poate ți se va părea ciudat dar aș vrea să știu, care este numele meu, Emma?

– Noi îți spuneam Kit, se auzi vocea fetei de la celălalt capăt al firului. Nu suportai să ți se spună Samantha. Apoi Emma făcu o pauză, se auzi un zgomot și apoi vocea unui bărbat.

– Kit? Sunt eu, David. Aștept telefonul tău de douăzeci și patru de ore.

– Adevărat? Vocea aceea tânguitoare nu avu nici un efect asupra ei. Îl privi pe Gerard care

părea foarte concentrat asupra ziarului pe care-l citea. Kit încercă să găsească ceva să comunice cu David, dar realiză că-i era cam greu. Ce mai faci, David? întrebă ea într-un târziu.

– Ce naiba aș putea să fac, Kit? Acum tonul lui exprima clar că bărbatul era foarte supărat. Ai dispărut într-un așa numit concediu, fără ca nimeni să știe unde te-ai dus și mă mai și întrebi ce fac? Se auzea în fundal vocea unei femei și David se calmă. Bine, să lăsăm asta, spuse el, acum poți să-ți amintești ceva?

– Nimic.

– Este mai bine. De fapt, ce ți s-a întâmplat, Kit? Ea-i explică despre accidentul ei, apoi trebui să-i răspundă la inevitabila întrebare unde se afla. Da, David, sunt încă în casa lui Gerard Dumont, care a fost foarte amabil cu mine.

– Și ce vârstă are acest bun samaritean?

– Nu pot intra în detalii acum, poate data viitoare.

– Data viitoare? Eu și Emma așteptăm să vii, nu mai are rost să stai acolo. Am spus autorităților că-ți plătim biletul spre casă, dacă ți s-a furat poșeta.

– Nu este nevoie, David, din fericire mi-am lăsat biletul și pașaportul la hotel. Iar poliția i-a spus domnului Dumont că le-a găsit acolo.

– Și atunci, când te întorci acasă?

– Curând, dar n-aș putea face nici o precizare.

– Mi-e dor de tine, Kit. Era evident că David voia să-și schimbe modul de abordare.Ți-am simțit lipsa teribil de mult, Kit. Ție ți-a fost dor de mine? Sunt logodnicul tău, Kit. Asta îți amintești?

– Cred că da.

– Atunci, spune-mi că mă iubești, chiar dacă nu-ți mai amintești nimic altceva.

– Nu pot, David, dar poate o s-o fac atunci când o să ne vedem. Dar spune-mi, de ce nu aveam nici un inel pe deget, David? David? Mă auzi? De ce nu aveam un inel de logodnă?

– Eu l-am dus la bijutier, draga mea, una dintre pietre nu era prea bine fixată.

Dar în acel moment i se contură o imagine în minte. Era un superb inel cu diamant pe care ea-l scotea de pe deget și i-l întindea cuiva...

– Avea un singur diamant?

– Exact, răspunse el cu o voce cam nesigură. Oricum, Kit, telefonul tău îl va costa o avere pe domnul Dumont, ar fi mai bine să întrerupem convorbirea acum. Te iubesc, draga mea.

– Bine, David, la revedere. Ea nu-i putea spune că-l iubea. O să te sun din nou când o să aflu ceva despre ziua în care plec. Kit puse receptorul în furcă fără a privi spre Gerard care stătea cu capul plecat la birou, și ieși fără un cuvânt. Nu simțise nimic deosebit când vorbise cu acea persoană numită David, dar totuși.... dacă el nu mințea, și n-ar fi avut nici un motiv s-o facă, ea se pare că-i promisese cândva să-și petreacă tot restul vieții alături de

el. Dar, din nefericire, nu-și amintea nimic, iar doctorii nu făcuseră mare lucru pentru a o ajuta.

– Ei? Cum te numesc prietenii?

– Se pare că-mi spun Kit și mie îmi place numele ăsta.

– Deci, așa cum îți spun eu, pisicuțo, nu este prea departe de felul în care te numesc ei. Kit nu mai zise nimic, sesizând supărarea din glasul lui. Iar prea iubitorul tău David ți-a explicat de ce n-a luat primul avion pentru a veni aici când a auzit de accidentul tău? Nu-mi spune că te mulțumești cu atenția pe care ți-o acordă acest bărbat!

– Nu știu dacă mă mulțumesc sau nu, mărturisi ea. Știu numai că dintotdeauna am trăit de capul meu și mi-am rezolvat singură problemele. Nu mă aștept să aibă careva grijă de mine.

– Mon Dieu... ar trebui să ceri asta de la bărbatul care pretinde că te iubește! Și crezi

că eu o să te las să pleci așa cum ești? Este ceva neclar și cu încărcătură malefică aici, Kit.

– Dar îl am pe David! După ce rosti aceste cuvinte, ea realiză că nu putea spune ceva mai rău și mai greșit.

– Îl ai pe David? repetă Gerard cu o figură ca de gheață. A, desigur, îl ai pe englezul tău David. Kit se simți strivită de gura lui și-i răspunse cu aceeași pasiune.

– Și David? întrebă el cu ochii strălucind de bucurie și emoție. Crezi că el te poate face să simți la fel?

– Nu știu, gemu ea, abandonată brațelor lui.

– Ei bine, eu știu. Gerard o îndepărtă de el. N-o să mă uiți atât de ușor, pisicuțo. De fapt cred că n-o să mă uiți deloc. Oricum, n-am de gând să te mai las să pleci.

Kit se eliberă din brațele lui și în timp ce fugi pe ușă se auzi strigată, dar continuă să fugă spre camera ei, unde se aruncă pe pat. Ce voia Gerard

de la ea? Ea știa prea bine. Aprinse veioza de la capul patului și se îndreptă spre oglinda din celălalt colț al încăperii. Ce îl atrăgea pe Gerard la ea? Nu era o femeie frumoasă și era perfect conștientă de asta, iar faptul că el dorea o scurtă aventură cu ea o oripila. Căci ea văzuse cum îl sorbeau toate femeile din ochi. Nu era o problemă pentru el să pocnească din degete și toate femeile care se aflau pe o rază de un kilometru să alerge la el! Probabil considera că ea nu era o pradă prea ușoară, că nu lăsa garda prea ușor, și-i făcea plăcere jocul seducției. Și pentru asta îl ura. Kit rămase aproape o oră în camera aceea răcoroasă, până când auzi o bătaie în ușă. O văzu pe Halima cu o tavă încărcată în brațe.

– Vreți să luați masa în cameră?

– Mulțumesc, Halima, spuse Kit și-i făcu loc să treacă, moment în care observă că femeia avea o rană la față. Ce-ai pățit, Halima? Ce s-a întâmplat cu chipul tău frumos?

– Nu înțeleg ce spuneți, zise femeia speriată. V-am adus mâncarea.

– Lasă mâncarea acum, ce s-a întâmplat cu tine?

– Am căzut, spuse femeia, iar acum trebuie să plec.

– Ai căzut? repetă Kit, nevenindu-i să creadă. Cum? Unde?

– Nu înțeleg, repeta femeia ca un disc stricat.

– Te rog, Halima, spune-mi ce s-a întâmplat cu tine? Kit știa prea bine că o astfel de lovitură nu putea fi urmarea unei căzături.

– Eu trebuie să plec, spuse femeia. De data asta, Kit n-o mai reținu. Cineva o rănise pe femeie, dar cum putea ea să afle cine era acela ? Kit se străduia să-și amintească ceva care se contura destul de vag în mintea ei. Era ceva foarte important pentru ea. Își duse pumnii încleștați la frunte spre mintea care refuza s-o ajute. Avea acum în mână cheia pentru amnezia de care suferea, dar cum putea să afle la ce ușă se potrivea?

Capitolul 6

Soneria care anunța micul dejun se auzi a doua zi la ora nouă iar Kit se trezi surprinsă că dormise atâta timp. Oricum, stomacul o durea când intră în sufrageria unde se servea micul dejun.

– Bună dimineața, auzi vocea Colettei, care-și strânsese părul într-o coadă de cal. Te-ai trezit devreme astăzi. Cum ți s-a părut ziua de ieri?

– A fost foarte plăcută, dar obositoare.

– Eram convinsă, aprobă Colette înțelegătoare. Ei, astăzi vei fi liberă, Gerard a ple-

cat deja la Marrakesh și va lipsi toată ziua. Mi-a spus să am grijă de tine în absența lui. Era evident că Gerard nu-i destăinuise surorii sale toate problemele lor. Sau poate pe ea o considera în trecere prin casa lor și imediat ce va pleca, își vor relua viața obișnuită. Dar dacă era așa, de ce s-ar mai fi obosit s-o menționeze în fața Colettei? Gândul acesta era teribil de deprimant dar ea era îngrijorată pentru Halima.

– Colette? Halima avea o rană destul de urâtă la față, știi ce i s-a întâmplat?

– Nu știu să i se fi întâmplat ceva deosebit în afară de faptul că băiatul ei cel mic a avut probleme cu stomacul. O fi căzut, poate.

– Asta spunea și ea dar eu n-o cred. Nu cred că a fost un accident.

– Crezi că a lovit-o cineva? Când am venit eu acasă nu avea nimic. Am luat prânzul, căci nu știam când vă veți întoarce voi, și ea nu avea nimic.

Apoi am sosit eu cu Gerard, își spuse Kit. Și se certaseră. Iar Gerard se înfuriase foarte tare. Dar nu, el n-ar fi capabil de așa ceva.

– Poate că totuși, a căzut.

Cele două fete petrecură restul zilei în curtea interioară la soare, conversând pe diferite teme. Spre seară, Colette fu chemată la telefon.

– Era Gerard, a luat prânzul cu logodnicul meu și ne-a invitat și pe noi, să cinăm în patru. Trebuie să fim gata la șapte.

– Ia cina des cu logodnicul tău?

– Da, destul de des. Restaurantul la care ne-a invitat Gerard este în stil maur, un fost palat în care se desfășoară și un spectacol bun. Este îndeosebi pentru turiști, dar muzica și mâncarea sunt excelente. Gerard crede că-ți va plăcea.

Și ea era doar o turistă, de fapt, ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă Gerard n-ar fi primit-o în casa lui? Și ce se va întâmpla cu ea acum, că se afla în casa lui? Kit făcu totul pentru a arăta cât

mai bine la cină. Își aplică un fard discret pe pleoape, rimel și fard de obraz, dar când termină i se păru că a cam exagerat și vru să se demachieze tocmai când Colette veni s-o ia.

– Ești gata? Colette era uluitor de elegantă. Se îmbrăcase într-un costum negru de mătase care-i punea în evidență trupul zvelt. Părul ei de culoarea aramei era liber pe umeri, iar ochii puternic subliniați cu verde. Nu te machiezi deloc?

– Dar am făcut-o deja, replică Kit, tocmai mă gândeam să mă demachiez.

– Prostii, spuse Collette și Kit remarcă pentru prima oară asemănarea dintre cei doi frați. Nu ți-ai pus deloc ochii în evidență. Uite așa trebuie să faci, zise Colette și puse mâna pe o pensulă cu care-i aplică fardul cu atenție. Apoi se dădu un pas în spate pentru a vedea efectul acțiunii ei. Încearcă și rujul ăsta, de culoarea prunei, ți se potrivește. Kit se privi în oglindă și nu mai recunoscu figura aceea frumoasă cu ochii mari,

care o privea. Colette privi spre pat, unde Kit își pregătise o rochie. Doar n-ai de gând să te îmbraci cu asta? Pentru Dumnezeu, ieșim la un restaurant select! Colette reapăru cu o rochie de cocteil vișinie, din catifea. Ia-o, ți se potrivește perfect. Iar acum observ că s-ar mai potrivi ceva cu această toaletă, zise Colette și dispăru un moment pentru ca să revină cu o pereche de cercei de aur, după care remarcă: o să-i iei mințile lui Gerard!

– Colette! spuse Kit râzând. Ea știa că va părăsi acest loc în curând și nu-l va mai vedea niciodată.

Coborâră în holul de la intrare în care le așteptau cei doi bărbați. Când o văzu, Gerard înmărmuri. Kit își spuse că n-ar fi trebuit să se lase machiată de Colette, pentru că nu avea intenția să-l cucerească.

– Kit... Ești uluitor de frumoasă.

– Voia să se îmbrace cu o rochie destul de anostă, interveni Colette, prezentându-i-o lui

Claude căci Gerard părea că nu mai are suflul necesar. Plecară spre restaurant într-o limuzină, iar Kit nu putu să nu observe cât de elegant era Gerard, îmbrăcat într-un costum gri închis. Kit găsea masculinitatea lui destul de provocatoare.

– Am ajuns, Kit, acesta este restaurantul, îi spuse Gerard. Vei fi cu mine în seara asta, chiar dacă nu-ți convine.

– Nu înțeleg ce vrei să spui. Kit încercă să-i evite privirea dar Gerard o luă de braț, repetându-i:

– În seara asta ești cu mine, chiar dacă nu-ți convine asta. Știi foarte bine ce vreau să spun: el este în Anglia iar tu aici cu mine și n-am de gând să te las să suspini după el. Ești cu mine, Kit, împacă-te cu ideea asta. Palatul transformat în restaurant era în stil andaluz, cu fântâni arteziene și multă vegetație. Pe pereți, alături de arme vechi se aflau expuse covoare berbere din munții Atlas, în care predominau roșul și negrul.

– Vreți să comand eu pentru toți? întrebă Gerard văzând că meniul era numai în arabă.

– Te rugăm. Kit observă că privirea lui era atrasă undeva spre partea opusă a sălii, de o femeie foarte frumoasă și elegantă care-l fixa cu ochii ei migdalați, spre exasperarea grupului de prieteni cu care se afla la masă.

– Sunt niște prieteni ai noștri, explică Gerard.

Colette făcu un semn discret cu mâna spre același grup.

– Iar femeia în verde este Zita, insistă Colette, mai mult ca sigur va veni spre noi peste câteva minute.

Când femeia veni la masa lor, Kit observă cu o strângere de inimă că era mult mai frumoasă de aproape. Avea ochii negri, foarte migdalați, pielea ca de alabastru, părul negru ridicat în vârful capului... sânii frumos conturați și cele mai lungi picioare.

– Gerard... comment vas tu? Kit închise ochii disperată.

– Bine, Zita. Ți-o prezint pe Kit, este invitata noastră la Del Mahari. Kit remarcă nu fără oarecare tristețe felul în care mâna Zitei se lăsă pe umărul lui Gerard, felul în care trupul femeii se înclină spre al lui... limbajul trupului spunea multe. Fără îndoială ce-i doi aveau sau avuseseră relații intime.

– Este o femeie foarte frumoasă, spuse Kit când Zita plecă.

– Este nu numai frumoasă ci și deșteaptă, este un medic destul de bun, după cum am auzit.

– Vă cunoașteți de mult? întrebă Kit.

– Am crescut împreună, răspunse Gerard, părinții noștri au fost prieteni buni. Am mers la școală împreună, apoi Zita a plecat să studieze în Elveția.

Cina fu delicioasă, și variată, dar Kit nici nu remarcă ceea ce se servise, căci era cu ochii ațintiți asupra Zitei. Spectacolul începu tocmai când se aflau la desert iar Kit admise că era ceva care merita atenție începând de la dansatorii

îmbrăcați în frumoase costume populare până la acrobații care-și executau numerele într-un spațiu destul de mic. Kit încercă să se concentreze amintindu-și că toate acestea vor rămâne în curând doar o amintire. Ea nu avea dreptul să simtă nimic față de Gerard. Era logodită, urma să se căsătorească. De fapt, Gerard nu-i făcea curte Zitei, ba chiar, la un moment dat, nu-i mai acordă nici o atenție, așa că ea nu trebuia să simtă nodul acela cumplit în stomac. Bău cafeaua aceea neagră, marocană, în timp ce ringul se elibera pentru ca lumea să poată dansa. Nici nu începu bine muzica, că Zita și partenerul ei din seara aceea își făcură apariția pe ring. Era un bărbat atrăgător, care părea îndrăgostit de ea.

– Aș vrea să-l cunoști pe Salem, i se adresă Zita lui Gerard, este rezident la spitalul în care lucrez.

Vrea să-l facă gelos, își spuse Kit. Gerard îi întinse mâna lui Salem, apoi începură să discute

cu toții. Kit observă că în acest timp Zita se sprijinea de umărul lui Gerard, cu sânii presați de umărul lui.

Salem observă mișcarea făcută de Zita dar nu păru afectat. O surprinse pe Kit aplecându-se spre ea și luându-i mâna în palmele lui.

– Kit? Este un nume neobișnuit. Vrei să dansezi?

– Desigur, îmi face plăcere să dansez, îi răspunse ea lui Salem. Se ridicară și porniră spre ring urmați de Zita și Gerard, conștientă de râsetele Zitei care-o făceau să se simtă frustrată. Începură să danseze dar Salem părea foarte circumspect, n-o ținea prea aproape și continua conversația pe care o începuseră. Kit observă că Zita era parcă înfășurată în jurul lui Gerard ca un fular. Rochia ei cu decolteu cam îndrăzneț îi punea în valoare sânii plini, iar brațele ei înconjuraseră gâtul lui Gerard, ca un boa constrictor. Toate acestea îi confirmară lui Kit suspiciunea că cei doi se cunoșteau foarte bine.

– Îl cunoști de mult pe Gerard? o întrebă Salem, care încerca să salveze aparențele pretinzând că nu observă privirile ucigașe pe care fata i le arunca Zitei, nici mânia din ochii ei.

– De o săptămână. Kit se forță să-i zâmbească. Dar tu, de când o cunoști pe Zita?

– De prea mult timp. Răspunsul lui nu fu ceea ce aștepta ea să audă. Ne cunoaștem de mult timp iar eu am fost cățelușul căruia i-au revenit firimiturile de la masa altuia. Cred că în seara asta am înțeles de ce m-a primit în patul ei dar nu și în sufletul ei. Dar asta este problema mea, micuță Kit, îmi pare rău că te supăr cu ea. Cred că Gerard te iubește foarte mult.

– Oare?

Salem se opri și o privi câteva minute căci nu găsea răspunsul potrivit. Kit îl privi atunci pe Gerard și văzu chipul lui frumos întunecat, intrigat de faptul că ea discuta cu Salem.

– Tu nu ai încredere în el?

Kit se sprijini cu mâinile de pieptul lui. Zita era o proastă, acesta era un bărbat bun iar ea nu-i acorda importanța cuvenită.

– Nu cred că am atâta încredere în el. Am putea să ne întoarcem la masă acum?

– Desigur.

Trecură pe lângă Zita și Gerard iar Kit observă că aceasta îi trăsese capul lui Gerard foarte aproape, de parcă i-ar fi șoptit ceva la ureche. Kit își luă poșeta și porni spre toaleta doamnelor, dar apoi preferă să ajungă în holul de la intrare unde se aflau câteva cupluri care beau cafea. Găsi un loc mai retras și se așeză lângă o fântână arteziană, cu gândurile confuze. Simțea nevoia să fie singură, să se liniștească. Avea nevoie de...

– Kit? auzi glasul lui Gerard. Ea nu voia să discute acum cu el pentru că era foarte răvășită și nervoasă și ar fi reacționat numai sub imperiul emoțiilor. Trebuia să se controleze, să treacă peste comportamentul Zitei care o deranjase atât de mult.

– S-a întâmplat ceva?

– Ce-ar fi trebuit să se întâmple, Gerard?

– Nu știu, te-am întrebat doar. Gerard se așeză lângă ea.

– De ce ai venit aici?

– Pentru că aici mă simt bine. Kit se simțea cuprinsă de mânie și tocmai acesta era ultimul lucru care trebuia să se întâmple. El era foarte rece și detașat. N-am știut că trebuia să-ți cer permisiunea.

– Asta a fost prima ta greșeală. Răspund de tine, de sănătatea ta, și acum observ că nu te simți prea bine.

– Ba din contră, mă simt chiar foarte bine. Iar dacă te referi la amnezia mea, atunci te rog să faci această precizare.

– Până nu-ți vei reveni complet...

– Gerard, faptul că mi-am pierdut memoria nu te îndreptățește să mă tratezi ca pe o idioată. Nu mă așteptam să mă aduci aici unde știai că-ți

vei întâlni amanta. Ce vrei de fapt, să-ți alcătuiești un harem? Neagă, Gerard, neagă că te-ai culcat cu ea.

– Ce te face să crezi că asta aș fi făcut? Gerard părea foarte detașat.

– Deci recunoști că așa este, nu? Kit simți că sângele îi circulă tot mai repede.

– Nu este ceva de ascuns. Eu și Zita am fost mai mult decât prieteni odinioară, dar asta fost demult și nu este problema ta. Nu vom ajunge nicăieri dacă vom continua această discuție, așa că ar trebui să ne întoarcem la ceilalți și pentru ca să fii liniștită trebuie să știi ca n-am avut de unde să ghicesc că Zita și Salem vor fi aici în seara asta. Să mergem!

–Te rog să-mi dai drumul, Gerard! îi spuse Kit cu vocea înecată de furie. Nu mă voi lăsa manipulată. Poate pe femei precum Halima să poți să le manevrezi astfel, dar cu mine nu-ți va merge.

– Ce-ai spus, Kit? Ea realiză prea târziu la ce o împinsese gelozia. Cum lăsase să-i scape

asemenea vorbe? se gândi ea privind figura încremenită a bărbatului. Te rog să te explici!

– N-am avut intenția să... Kit simți că-i piere glasul și căută disperată o cale de ieșire.

– Chiar crezi că eu sunt cel care a lovit-o pe Halima?

Kit nu mai putea zice nimic. Nu credea nici ea, mai precis nu era prea convinsă, dar se folosise de vorbe pentru a-i da o lovitură de grație. Lui Kit îi era rușine de felul în care procedase, dar faptul că-l văzuse cu Zita declanșase ceva ce nici ea nu crezuse că era posibil. Dar asta nu era o scuză.

– Acum simt nevoia să-ți biciuiesc fiecare centimetru de piele, dar asta ți-ar întări convingerea pe care văd că o ai referitor la mine. Află acum că n-am ridicat niciodată mâna la o femeie, zise Gerard cu ochii fulgerând de mânie. Dar de ce naiba îmi fac probleme pentru toate astea? Am și așa destule.

– Gerard, n-am vrut să te supăr, îmi pare rău...

– Îți pare rău? Până când ? Până când mă vei jigni din nou? Crezi că nu realizez că de fiecare dată când întind mâna spre tine, te retragi ca o căprioară speriată? De fiecare dată când privesc în ochii tăi mari citesc ura...

– Nu este adevărat! Nu te urăsc!

– Ba da, Kit. Din cauza atracției dintre noi care există, dar pe care nu vrei s-o recunoști. Este ceva ce tu nu poți tolera la mine, Kit. Kit îl privea uluită, incapabilă de a mai scoate un cuvânt. Tu ești convinsă că am lovit-o pe Halima, că sunt un monstru care capătă o față umană doar în societate. Așa este, Kit? Nu ai încredere în mine deloc.

Kit nu gândea astfel, totuși... Era ceva care parcă o prevenea în fiecare moment, cu toate astea simțea nevoia să fie cu el. Era o nebunie. Dar dacă nu-și putea explica ei înseși cum putea să-l facă pe el să înțeleagă?

– Am crezut că dacă te iau la Del Mahari te voi face cu timpul să înțelegi că... Gerard se opri brusc.

– Ce să înțeleg?

– Nu are importanță. Ura pe care o ai față de mine este prea profundă.

– Ai vrea să plec? Dar când rosti aceste vorbe, Kit înțelese cât de mult și-ar fi dorit să rămână. Aș putea pleca mâine.

– Vei rămâne până când mă întorc de la Casablanca, peste o săptămână, îi spuse el rece iar Kit înțelese că el îi interpretase cuvintele greșit, ca și cum ea i-ar fi cerut permisiunea să plece. Iar asta nu mai avea nici o legătura cu Zita. Kit rămase cu privirea ațintită asupra fântânii arteziene, încercând să-și pună ordine în gânduri. Zita fusese cea care declanșase otrava din sufletul ei, iar rezultatul fusese devastator. Gerard nu mai era interesat de ea, răceala din ochii lui spunea asta. Poate că ea va pleca peste o săptămână dar în ceea ce-l privea, el își luase deja rămas bun.

Capitolul 7

Restul serii și întoarcerea la Del Mahari fuseseră un coșmar care nu se mai termina. Imediat ce ajunseră, Kit dispăru în camera ei după ce-i spuse noapte bună Colettei, reluând de multe ori înainte de culcare filmul dezastrului serii. Zita și amicii ei părăsiseră restaurantul pentru a merge la o petrecere dată de unul dintre medicii din spital. Gerard și Kit petrecuseră restul serii în tăcere, în timp ce Colette și Claude dansaseră nestingheriți. Kit făcuse o tentativă de a-i vorbi dar Gerard îi răspunsese foarte scurt, tăindu-i cheful de a mai face conversație cu el.

După ce se răsuci în pat timp de o oră, Kit se decise să coboare la bucătărie pentru a bea un pahar cu lapte. Nu mai putea sta în camera ei, în această stare; fusese cuprinsă de teamă, de panică și de regrete. Își puse un halat peste cămașa de noapte, deschise ușa încet, cu precauție, căci nu mai văzuse casa în timpul nopții și i se părea stranie, datorită luminilor de veghe, dar nu-i trebui prea mult pentru a ajunge la parter unde se afla bucătăria, și-și turnă un pahar cu lapte de capră, dintr-o cutie pe care o găsise fără prea mare greutate în frigider. Înainte de a ieși din încăpere mai aruncă o privire în jur, uimită de toate facilitățile pe care o bucătărie modernă le putea oferi. Gerard era fără îndoială un bărbat înstărit, frumos, plin de succes, inteligent. Ar fi trebuit să se simtă flatată de atenția pe care i-o acordase, dar ea se simțea zdrobită și mai singură ca niciodată. Important era să nu dea frâu

liber lacrimilor care abia așteptau să izvorască.Voi trece peste asta, își spuse ea, voi afla adevărata mea identitate și-mi voi duce viața în continuare. Casa lui Gerard era doar un adăpost temporar, așa cum îi spusese el. Și acel logodnic din Anglia... Nimeni nu putea s-o forțeze să se mărite cu el dacă ea nu voia s-o facă. Kit ieși afară în curtea interioară, apropiindu-se de o banchetă de lemn destul de joasă care se afla lângă o fântână arteziană, când un zgomot o făcu să înghețe de spaimă.

– Va trebui să mă convingi că nu sunt atât de beat precum aș vrea să fiu și că tu nu ești vreo nălucă, auzi vocea lui Gerard.

Cum putea să fie atât de sigur pe el, atât de liniștit, când ea simțea că-și pierde și ultima fărâmă de echilibru sufletesc? Nimic nu părea să-l afecteze pe acest bărbat.

– N-am crezut că mai este cineva treaz în casa asta, spuse ea, strângându-și halatul la piept.

– Eu sunt cât se poate de treaz, Kit. Când bărbatul se ridică de pe banchetă, ea observă că avea la picioare o sticlă de whisky, pe jumătate goală. Nu vrei să bei un pahar cu mine, Kit? Gerard făcu un gest larg cu mâna, o invitație pentru ca ea să se așeze alături de el, ocazie cu care fata observă că el îmbrăcase haine arăbești. Kit se trase speriată, ferindu-se de mâna lui întinsă. Nu te speria, fetițo, nu ți se va întâmpla nimic rău, nu te feri de mine. Ai venit pentru a te așeza pe bancheta asta, așa că așază-te. Mă mai dorești, Kit? Gerard se ridicase în picioare în fața ei, stătea cu picioarele depărtate, cu mâinile în șolduri, ca un șeic atotputernic în fața lumii în care autoritatea și puterea lui erau lege. În ziua aceea pe care am petrecut-o doar noi doi mă doreai, nu poți nega. Îți mai amintești?

Oare ea își mai amintea? Își dori în acel moment să nu i se citească pe figură cât de mult îl dorea.

– Nu cred că discuția aceasta ne va duce la ceva bun...

El începu să râdă și se sprijini alături de ea de trunchiul unui copac. Kit îi simți mirosul de after shave și începu să tremure ca o frunză, iar inima să-i bată foarte tare. Gerard o devora din priviri, pentru a nu lăsa să mai încapă vreo îndoială asupra intențiilor sale. Kit simți că privirile lui îndrăznețe găseau ecou în inima ei.

– Kit, spune-mi că nu mă dorești, că nu simți nimic când te țin în brațe și-ți promit că n-o să te mai ating.

Kit simțea aerul încărcat de dorință, de așteptare, ba chiar și un greiere se porni pe cântat tocmai atunci. Atingerea lui Gerard produse o descărcare electrică, făcându-i sângele să-i cânte prin vene, provocându-i fiori pe șira spinării. Era atât de înalt și puternic încât Kit simți că încep să-i tremure picioarele. Cum se putea simți atât de atrasă de el, dar și atât de amenințată? Era ca și cum ea ar fi întruchipat două persoane în același timp...

– Nu te doresc, fură vorbele ei spuse dintr-o suflare, și amândoi știură că ea minte.

O mână puternică se întinse spre ea, iar alta îi ridică bărbia la nivelul gurii lui, dar în locul unui sărut puternic și năvalnic buzele lui o sărutară încet, după ce bărbatul o trase mai aproape de el. Pe măsură ce sărutul lor devenea tot mai profund, Kit simți aceeași dorință puternică. Uită că era îmbrăcată doar într-o cămașă de noapte, iar când capotul i se deschise și căzu la pământ ea uită de toate, numai senzațiile uluitoare pe care i le producea acest teribil bărbat nu le putu ignora. Mâna lui liberă începu să-i mângâie trupul și pe măsură ce el simți abandonul ei total, mângâierile deveniră tot mai insistente. Kit își înfipse mâinile în părul lui, apoi el îi mai dădu un sărut tandru, surprinzător de tandru pentru un bărbat ca el. Iar ea își pierdu controlul sub îmbrățișările lui pătimașe. Pentru ea totul se reducea la Gerard și mângâierile lui, la sărutările lui, la mireasma trupului lui.

– Vino, Kit... Gerard o ridică în brațe și trecură astfel pe sub bolta cu flori apoi urcară pe scara care ducea la dormitoare.

– Gerard? Bărbatul o privi cu ochii lui care aveau acele luciri gălbui, cum ea nu mai văzuse la nimeni altcineva. Unde mă duci?

– Ne vom simți mai bine în intimitatea dormitorului meu, iubito.Vreau ca totul să se desfășoare în tihnă, fără ca nimeni să ne tulbure. Vreau să-ți sărut fiecare centimetru de piele până vei atinge acea stare de extaz...

– Gerard....

– Te doresc, Kit, dar este mai mult decât atât...

– Dar Zita? Și celelalte? Rațiunea învinse și acesta fu momentul în care Gerard și farmecul lui începură să piardă teren. Eu nu sunt ca ele. Nu pot face dragoste cu tine și apoi să ne despărțim. Kit începu să se lupte pentru a se elibera, iar Gerard o strânse cu putere la piept înainte de a o așeza cu picioarele pe pământ.

– Ascultă-mă un moment, Kit.

– Nici vorbă! Ea făcu un efort pentru a se elibera din strânsoarea brațelor lui de oțel. În ziua aceea petrecută pe munte mi-ai spus că vei aștepta până când te voi dori nu numai cu trupul ci și cu mintea. Află că n-am ajuns la această stare!

– De ce, Kit? Ce naiba vezi când mă privești?

Kit îl vedea pe bărbatul pe care-l dorea din tot sufletul. Vedea bărbatul care avea puteri nelimitate asupra minții și trupului ei, cel care putea cu un singur gest s-o transforme în sclava lui. Vedea pe acela care-i stârnea toate simțurile.

– Dacă plec acum, nu mă mai întorc, Kit! Bărbatul o eliberă din strânsoarea brațelor și făcu un pas înapoi pentru a o privi cu ochi reci ca gheața. Ai auzit, Kit? Am făcut uz de toate armele pentru a te cuceri, dar dacă nu vrei, nu am ce-ți face! În nici un caz nu voi face uz de forță!

– Gerard!

– Nu vreau să te mai aud pronunțându-mi numele la nesfârșit! Vreau o femeie în patul meu, nu o fetișcană smiorcăită care se schimbă după cum bate vântul!

Kit îl privi cu ochi îndureraţi, apoi încercă să-i vorbească dar realiză că n-o putea face din cauza unei dureri puternice din piept. Era evident că-l rănise deși nu avea dreptul s-o facă. Apoi, cu ochi triști și goi, Gerard o văzu cum se întoarce și pleacă, cu umerii lăsați, ca o femeie bătrână, spre camera ei, lăsându-l să sufere singur.

Zilele care urmară trecură aproape normal, fără vreun incident deosebit. Gerard dispărea în biroul lui imediat după micul dejun, pentru ca să reapară la cină, cu figura împietrită. Intervalul în care luau masa era greu de îndurat, atmosfera foarte tensionată, încât Kit nu putea să înghită

nimic. Biata Colette, după prima zi de acest fel se retrăsese într-o tăcere politicoasă. Desigur ea înțelegea prea bine ce se petrecea și nu dorea să se implice, iar Kit n-o putea învinui pentru această atitudine.

În dimineața zilei când trebuia să se întoarcă la Casablanca, Kit se trezi devreme și urmări răsăritul soarelui, cu inima strânsă. Gerard o informase foarte succint cu o zi înainte că vor pleca de dimineață, iar Colette își luase rămas-bun de la ea cu o zi înainte căci pleca să petreacă ziua cu părinții lui Claude. Era încă foarte devreme, aerul era cald și înmiresmat, purtând promisiunea unei zile frumoase și însorite. Kit se duse să mai vadă o dată minunata grădină, înainte de plecare. Rătăci pe alei aproape o oră, se așeză sub un migdal urmărind un stol de vrăbii gălăgioase care se scăldau în apa unui havuz. Curând va ajunge la Casablanca, unde va poposi o noapte înainte de a pleca spre casă.

Casă? Unde era casa ei? Cine erau David, Emma? Când își va aminti... dar renunță să se mai gândească la asta deocamdată. Fără să vrea, pașii o purtară spre apartamentele servitorilor. Acesta fu momentul în care o surprinse un strigăt de durere care răzbătu până la ea. Kit rămase încremenită, incapabilă să facă ceva. Nu se mai auzi nimic, dar deodată ajunse până la ea strigătul unui copil. Un glas de femeie începu să se lamenteze, apoi i se alătură un alt glas, tot de femeie, și peste toate acestea răsună glasul puternic al unui bărbat care exprima ceva cu mânie în limba arabă. În timp ce Kit se uita disperată spre acele apartamente, întrebându-se dacă nu cumva era mai bine să intre și să poată fi de ajutor, se lovi de Amina care ieșise ca un glonț de pe unul dintre ganguri. Femeia aceea marocană, mică de statură, se agăță disperată de brațul ei:

– Mindfadlik, mindfadlik. Femeia făcu un gest spre casa din care ieșise, implorând-o din priviri.

– Amina! Ce s-a întâmplat? Este cineva rănit?

– Te rog, vino, spuse Amina care se agățase de brațul ei.

– Amina? Kit auzi glasul lui Gerard și simți o oarecare ușurare văzându-l și pe Assad. După ținuta lor se putea vedea că veniseră de la o partidă de călărie. Amina, ce s-a întâmplat? La vederea lui Gerard și a soțului ei femeia începu să plângă speriată, astfel că acoperi glasul celeilalte femei care se tânguia, probabil era Halima. Gerard, negru de mânie, o împinse pe Amina în brațele soțului ei și intră în casa din care se auzeau țipetele. Imediat țipetele încetară de parcă ar fi fost tăiate cu cuțitul, apoi el reapăru în prag cu unul dintre copiii Halimei în brațe, iar Kit văzu cu uimire că mâna stângă îi era rănită de parcă tocmai ar fi ieșit dintr-o încăierare.

– Gerard? îndrăzni Kit atingându-i mâna rănită, vrei să te pansez?

– Nu este nevoie, Kit. Omul acela este un animal, nu merită să trăiască printre oameni. De

data asta a depășit măsura. Nu știu cum se face că o creatură ca Abou poate avea fii, iar Amina și Assad nici un vlăstar; este de neînțeles pentru mine. L-am prevenit că nu-i mai tolerez atitudinea asta.

– Gerard, vrei să spui că Abou își bate familia?

– Nu l-aș mai ține nici un minut în slujba mea, dar asta ar însemna să renunț la Amina și Assad care îmi sunt foarte apropiați. Nu pot crede că Assad este fratele acestei brute. Privind-o, Gerard observă că fetei îi era teamă. Vino, Kit, o să-ți fac un ceai calmant.

Colin. Tatăl ei vitreg, Colin. Acum, Kit realiză de ce strigătele copilului și ale Halimei o speriaseră atât de tare. Erau propriile-i țipete, propriile-i dureri... Timp de zece ani trăise sub teroarea unui bărbat, al doilea soț al mamei sale, Colin. Tatăl ei murise pe când ea avea doar cinci ani și după câteva luni mama ei se recăsătorise, cu un bărbat obsedat de trupul ei și de dorințele

ei de nestăvilit, care erau în perfectă armonie cu ale lui. De cum îl văzuse, Kit se temuse de el, de fapt îl urâse de la început numai pentru faptul că atenția mamei era concentrată asupra lui. Mama o protejase la început de bătăile și violențele bărbatului, dar lumea de erotism în care o introdusese el, o făcuse să cedeze și să-i devină sclavă. Colin era un bărbat foarte înalt și solid, fermecător, și părea foarte îndrăgostit de mama ei. Felul în care soțul mamei sale o ridiculiza pentru trupul ei băiețesc îi marcase copilăria.

Când Colin și mama ei muriseră într-un accident de automobil, după ce ea împlinise șaisprezece ani, Kit rămăsese cu o situație financiară bună, dar rănită emoțional. De aceea respinsese mulți bărbați care arătau bine. Ea trebuia să dețină controlul atât fizic cât și emoțional. Îi trecură prin fața ochilor toți prietenii pe care-i avusese și se opri asupra lui David. Toți păreau făcuți din același aluat, erau

ușor de condus, acceptau și locul secund, se mulțumeau cu câte un sărut. Ridică ochii spre Gerard, căci totul mersese bine până când apăruse el.

– Pisicuțo? Ai început să-ți recapeți memoria? Ce ți-ai amintit de ai o figură atât de nefericită?

Gerard o îmbrățișă dar de data asta o făcu din simplă compasiune și ea simți o repulsie totală față de gestul lui.

– Nu mă atinge, spuse Kit făcând un pas înapoi. Mintea ei lupta pentru a accepta enormitatea celor ce se petreceau, conștientă că numai cu acest bărbat ea lăsase garda jos. Îi permisese s-o atingă pentru că nu avusese puterea să se împotrivească atracției pe care o simțea față de el. Îi permisese s-o subjuge, să-i intre în gânduri. Să nu mai îndrăznești să mă atingi!

– Kit, ești bolnavă!

Fata avea ochii măriți, venele i se accentuaseră sub paloarea pielii.

–Te rog să stai la distanță! Făcu încă un pas înapoi de parcă s-ar fi ferit de un animal feroce. Mă dezgușți, înțelegi?

Kit observă că Gerard a pălit și simți ceva, ca o strângere de inimă, dar se forță să rămână în aceeași notă. Ea fusese cea care-i dăduse prea multă putere. Ce mai putea face acum? Îl iubea.

O rupse la fugă până când ajunse în liniștea camerei sale, unde se trânti pe pat și plânse, conștientă că trebuia să iasă din viața acestui bărbat. Și asta pentru totdeauna. Colin o învățase să se considere o femeie insipidă, să-i descurajeze pe toți cei care voiau să-i facă curte. Dar când David o trădase... Incidentul acela nefericit îi reveni în memorie. Fusese dezgustată și dezamăgită și... dar se forță să facă față adevărului. David nu atinsese acea parte a sufletului ei la care nimeni nu ajunsese vreodată. Căci ea așteptase mereu ca altcineva, mai bun decât el, să-i apară în cale. Dar cum de ajunsese acest

David să-i fie logodnic? Căci era un bărbat care n-ar fi avut niciodată putere asupra ei. Ea îl alesese doar pentru faptul că neiubindu-l și neexistând pericolul să se îndrăgostească de el, putea deține permanent controlul.

Iar Gerard? Ei, cu Gerard lucrurile stăteau altfel. Supraviețuise anilor petrecuți alături de tatăl ei vitreg numai din ură față de el și din dorința de a scăpa de sub autoritatea lui. Mereu își spusese că va trebui să supraviețuiască pentru că victoria finală va fi a ei. Dar Gerard îi putea zdruncina această convingere, îi putea fura liniștea sufletească. Iubirea era mai puternică decât ura. Iar iubirea era un lux pe care nu și-l putea permite. Prețul va fi prea mare în final. Căci dacă Gerard s-ar plictisi de ea, după ce ea își va fi deschis sufletul față de el, asta va însemna sfârșitul ei. Ea nu realiza că, de fapt, Colin fusese câștigătorul.

Capitolul 8

Călătoria spre Casablanca rămase pentru totdeauna ceva neclar pentru ea. Avea să-și amintească crâmpeie din figura lui Gerard, cu trăsăturile lui dure, încruntat și posomorât, rezolvând problemele legate de formalitățile hotelului.

– Pisicuțo? Se aflau la recepția hotelului, iar Gerard tocmai primise cheia camerei ei. Kit nu avea nici un fel de bagaj și refuzase oferta lui de a o conduce în cameră. Ce este cu tine? Acest David ți-a făcut probleme?

Numele lui David fu ca o cheie magică ce avu rolul de a o scăpa din această situație stresantă. Era evident că Gerard o dorea mult.

– David? Kit se forță să-i înfrunte privirea. O, cât de mult îl iubea! Ar fi vrut să șteargă orice urmă de îngrijorare, de nefericire din ochii lui. Desigur, David nu mi-a făcut nimic rău, doar este logodnicul meu, abia aștept să-l văd, să-l sărut, știi tu, ca între logodnici. Te asigur că nu mi-ar face nimic rău. De fapt cum putea un nimic ca David să-i facă vreun rău, căci nu avea cu ce s-o atingă? Iar tu te poți întoarce la genul tău de femeie, ca Zita, voluptuoasă, sexy, o femeie în adevăratul sens al cuvântului.

– La naiba, Kit, încetează! Stai jos și nu mai scoate o vorbă!

Lui Kit îi era clar că Gerard o dorea cu toată ființa lui.

– Nu încerca să mă intimidezi, Gerard! Nu-ți va merge!

– Să te intimidez? Asta crezi că vreau să fac? Nici măcar acum nu înțelegi cum stau lucrurile?

– Sunt convinsă că asta faci. David, cel puțin...

– David? repetă Gerard, rostind numele cu dispreț. Nu mi-l mai aduce pe David al tău în discuție de parcă ar fi vreun erou, căci nu voi mai răspunde de faptele mele. Dacă logodnicul tău este un model de virtute, cum naiba se face că te-a lăsat singură într-o țară unde nu te poți înțelege cu cei din jur?

– Nu despre asta e vorba, îl întrerupse ea deși nu-și amintea prea clar cum ajunsese în Maroc.

– Dacă ai fi logodnica mea te-aș proteja cu prețul vieții, nu te-aș lăsa la îndemâna oricărui Romeo care este dispus să-și exerseze talentele.

– Nici nu știi ce spui, zise Kit.

– Poate că nu știu, dar asta este pentru că n-ai vrut niciodată să stai de vorbă cu mine. Nu știu nici acum mai mult despre tine decât atunci când ne-am cunoscut. Dumnezeule, nu vezi cât ești de nedreaptă cu noi?

– Nu există un „noi“.

– Ba da, o corectă el cu blândețe de data asta. Există ceva între noi chiar dacă nu vrei să recunoști. Vrei să-ți demonstrez? Gerard o sărută cu pasiune, strângând-o în brațe. Kit i se împotrivi la început apoi se abandonă brațelor lui. Ei? zise el pe un ton arogant de data asta. Poți nega că este ceva între noi?

– Te referi la dorința sexuală, la atracția fizică, indiferent cum vrei să-i spui. Rămas-bun, Gerard, spuse ea plecând spre lift. Dar când ajunse acolo realiză că, de fapt, își luase rămas bun definitiv de la el căci Gerard nu veni după ea. Când ajunse în camera ei, găsi toate lucrurile așa cum le lăsase în dulap, totul era ordonat și curat. Așa cum îi plăcea ei să trăiască. Își spuse că acum își putea controla din nou propria viață și că totul va fi bine. Dar ce va face cu dragostea pentru el? Cum va trăi de acum înainte?

Veni și dimineața, după o noapte în care Kit nu se odihnise deloc. Își făcu valiza, făcu duș, se pieptănă, apoi sună la recepție pentru a comanda un taxi la ora zece căci avionul era la ora două dar simțea nevoia să ajungă mai devreme la aeroport pentru a se pierde în mulțimea de acolo. Își spuse că deși nu-i era foame trebuia să mănânce ceva de dimineață și înghiți cu greu micul dejun. Auzi zgomotul făcut de roțile unui Ferarri care frână brusc în fața hotelului și din el ieși Gerard, care nici nu încuie ușile mașinii și intră în fugă în hotel, căutând-o din priviri. Nu, își spuse Kit, nu mai putea să-l înfrunte acum, era de nesuportat, își spuse ea și căută din priviri un loc în care să se ascundă. Dar își dădu seama de inutilitatea gestului ei realizând că Gerard ar fi așteptat-o oricât, până când ea ar fi trebuit să se întoarcă să-și ia bagajul. Chemă liftul, sperând că va putea

ajunge în cameră înainte ca el să ajungă la lift. Sângele îi pulsa puternic și simțea că-și va pierde cunoștința. La fel consideră și Gerard care, apărând din senin, veni repede spre ea și o prinse de mână trăgând-o în lift.

– Bună dimineața, pisicuțo, spuse el, cu ochii ațintiți asupra ușilor liftului.

– Ce cauți aici? întrebă Kit pierită. Chipul lui, privirea și mirosul de after-shave o făcură să amețească. Liftul opri și păși pe covorul holului, făcând câțiva pași până când Kit își dădu seama ce se întâmpla. În acel moment ea se opri brusc.

– Nu mai fac nici un pas dacă nu te oprești aici, spuse ea pe un ton categoric. Nici să nu te gândești că vei intra în camera mea.

– Prostii, zise Gerard calm, făcând loc unui cuplu care îl salutase. Apoi, el o însoți până în fața camerei ei. Trebuie să-ți percheziționez poșeta ca să găsesc cheia?

Kit rămase cu privirea asupra lui și începu să caute mecanic cheia în poșetă. În ciuda calmului aparent, Gerard era nervos. Ea încercă de două ori să descuie ușa dar eșuă din cauza mâinilor care-i tremurau necontrolat.

– De ce m-ai făcut să cred că ești logodită cu David ? o întrebă el cu un glas care nu suferea nici o contrazicere. De fapt, tu ai rupt logodna cu el înainte de a veni în Maroc. Poate că la început nu ți-ai amintit asta, dar după discuția de ieri... asta mă face să-ți repet întrebarea, de ce m-ai lăsat să cred că te vei căsători cu David?

– De unde ai aflat asta? Nu mai avea sens să nege, era clar că fusese bine informat.

– Colega ta de apartament era îngrijorată că n-a mai aflat nimic despre tine de când David, fratele ei, n-a mai vorbit cu tine, spuse el cu sarcasm. Ea a sunat ca să-ți spună că nu este de acord cu felul în care David a procedat cu tine. Am avut o conversație foarte interesantă. Ei, ce ai de spus?

– Am considerat că era cel mai simplu mijloc de a te face să crezi că mai sunt cu David. Așa mi s-a părut mai ușor.

– Ușor poate pentru tine! Eu am suferit teribil când mi-ai spus că te întorci la el.

– Să lăsăm prostiile astea! Nu este nimic între noi, ne cunoaștem de câteva săptămâni!

– Te rog, încetează cu refrenul ăsta! Știi prea bine ce simt pentru tine! Am încercat să-mi stăpânesc pornirile carnale, am înțeles că tu doreai de fapt protecție de la mine, erai speriată, bolnavă, am încercat să te tratez cu milă, înțelegere, te-am introdus în casa mea, în familia mea, dar indiferent ce am făcut tu ai fost foarte retrasă și am considerat că-i erai fidelă lui David. La naiba! Cred că te-ai distrat copios pe seama mea!

– Greșești, Gerard, șopti Kit disperată.

– Atunci, care este adevărul? Deschide gura ta cea frumoasă și vorbește! De ce ai rupt logodna cu David?

– Emma nu ți-a spus și asta?

– Nu, mi-a spus doar că el a fost cel care te-a dezamăgit, dar nu știa amănunte.

– L-am prins cu o altă femeie în pat, dacă asta te interesează, spuse Kit repede lăsând capul în jos pentru ca părul să-i acopere fața.

– Mare prost! spuse Gerard și ea-l simți făcând un pas spre ea, oprindu-se apoi. Dar nu toți bărbații sunt ca el. Pisicuțo, nu poți ieși din viața mea așa brusc cum ai intrat! Am știut că vei fi a mea din momentul în care te-am văzut.

– Nu spune asta, zise Kit. Ceea ce-a fost între noi s-a numit atracție fizică și asta o poți experimenta cu multe alte femei, nu înseamnă mare lucru. Chiar și Zita ar putea...

– Oprește-te! Pe tine te doresc, pisicuțo, și nu pentru o zi sau un an, te vreau ca soție, înțelegi? Vreau să mă trezesc alături de tine în fiecare dimineață!

– Nu! Dacă Gerard ar fi făcut vreo remarcă obscenă ea n-ar fi reacționat mai violent. Recunoaște, afirmația ta este doar o minciună!

– Nu vrei să te iubesc, nu-ți convine, nu? Tocmai acest lucru te-a speriat tot timpul. Ai simțit ceea ce se înfiripă între noi și asta te-a speriat. De ce? La naiba, Kit, va trebui să-mi spui tot ce te frământă! Nu te las să pleci, renunță la toate secretele tale! Nu-mi pasă ce-ai făcut înainte de a mă întâlni!

– Nu despre asta e vorba, dar ceea ce este între noi riscă să devină ceva periculos, simt asta!

– De ce faci astfel de aprecieri? Este adevărat că am cunoscut multe femei până acum, dar nici una n-a ajuns la sufletul meu așa cum ai făcut tu. Ești jumătatea mea, Kit, fie că-ți convine sau nu. Puteam să mă complac în multe relații comode sau căsătorii, dar n-am făcut-o tocmai pentru că a lipsit elementul esențial, cel sufletesc. Nici n-am știut ce înseamnă asta până te-am cunoscut.

– Nu vreau să mă iubești astfel, zise ea. Nu vezi? O asemenea dragoste nu mai lasă loc pentru nimic altceva. Iar dacă eu n-o să fiu la înălțimea exigențelor tale, voi sfârși la fel ca ea.

– Ca ea? Despre cine vorbești, pisicuțo? Cred că nu ne referim la același lucru...

– Așa este, spuse ea cu tristețe. Apoi începu să-i povestească despre anii de nefericire, de umilință, tortură, de teamă permanentă, zi și noapte, de reacții violente și necontrolate la auzul pașilor tatălui ei vitreg, Colin. Ea n-a cunoscut bucuria, speranța, pacea, până când n-au murit amândoi, și asta în numele dragostei....

– Dar asta n-a fost dragoste, iubita mea, spuse el cu o voce plină de tandrețe. Dragostea este ceva care crește și se amplifică. Este mai bine că acest Colin a murit. Nici nu merita să trăiască! Gerard încercă s-o îmbrățișeze, dar ea-l evită. Oare ce-l făcea pe Gerard atât de diferit de Colin? Totul, își dădu singură răspunsul.

– Ai mai povestit cuiva aceste lucruri? o întrebă el.

– N-am avut cui să le povestesc.

– Nici lui David?

– Lui David? De ce i le-aș fi povestit tocmai lui? Și el și alții mi-au fost doar prieteni, înțelegi? N-am simțit nevoia să trec peste acest prag cu nimeni.

– Dar acum?

– Nu pot s-o fac nici acum. Nici nu te cunosc prea bine...

Gerard o îmbrățișă, dar Kit i se împotrivi.

– Ai spus că vrei să știi ce a fost între mine și David, atât. Kit îi puse palmele pe piept vrând să-l împingă, dar nici ea nu știu cum se întâmplă că palmele ei alunecară, iar degetele i se pierdură în părul lui des. Gerard o sărută cu pasiune, iar ea își spuse că nu și-ar fi putut închipui astfel de senzații. Nu mai era ea însăși, cea pe care o cunoștea de douăzeci și cinci de ani, el o transformase...

– Pisicuțo! spuse Gerard, să știi că ceea ce simțim unul față de celălalt este ceva normal.

– Dar așa era și cu părinții mei. El voia mereu să fie cu ea, s-o privească, s-o atingă...

– Cred că era bolnav. Nu a iubit-o pe mama ta, a fost obsedat de ea.

– Dar tu mă faci să mă simt vulnerabilă, neajutorată…

– Și tu ai același efect asupra mea, dar întrucât sentimentul este reciproc, el se numește dragoste.

– Te rog să pleci, Gerard.

– Nu cred că vorbești serios, Kit!

– Ba chiar asta fac! zise ea și-i deschise ușa invitându-l să iasă. Iar el se conformă căci n-ar fi putut distruge tocmai acum echilibrul foarte fragil care începuse să se stabilească între ei.

Capitolul 9

– Îmi pare rău, David, dar între noi totul s-a terminat. Privindu-l pe bărbatul care se afla în fața ei Kit se întrebă cum ajunsese să ia hotărârea de a-și petrece restul vieții alături de el. Nici nu se putea compara cu Gerard, cu prestanța lui, cu felul lui de a fi.

– Nu-ți port pică, Kit, interveni Emma, ceea ce s-a întâmplat cu Virginia a fost un lucru urât iar felul în care te-a tratat apoi, după accident... nu este ceva încurajator.

Kit se afla de câteva ore în Anglia și se dusese neanunțată la apartamentul pe care-l ocupa cu

Emma. Sosise și David la scurt timp, pentru a cina cu sora lui, și-i reproșase imediat că nu și-a anunțat întoarcerea. Când Kit îi anunțase hotărârea de a se despărți definitiv de el, David reacționase destul de bine, poate pentru că o cunoștea îndeajuns și știa că orice ar fi făcut ea, nu s-ar mai fi întors la el, fiind sprijinită în decizia ei și de Emma. Loialitatea Emmei o surprinsese pe Kit care nu se așteptase la atâta grijă din partea fetei. David plecase în cele din urmă, renunțând la cină, iar când sună telefonul ea se pregătea să facă o baie, să se relaxeze după călătoria cu avionul. Emma care răspunsese la telefon, îi spuse că Gerard o căutase voind să se asigure că a ajuns cu bine.

– Probabil că după acest telefon a raportat misiune îndeplinită, șopti Kit.

– Vrei să spui că nu este îndrăgostit de tine? N-aș fi așa de convinsă, Gerard voia să știe și dacă te simți bine, dacă au început să ți se rezolve problemele...

Gerard sunase. Tristețea cu care părăsise Marocul se risipi dintr-o dată, ca o ceață.

– A lăsat vreun mesaj? o întrebă pe Emma, așa, într-o doară.

– Nu, a vrut doar să știe dacă ai ajuns și cum te simți, atât.

– Înțeleg. Din nou, ceața și dezolarea reveniră cu intensitate și mai mare. Cu acest telefon el putea considera că nu mai avea nici o datorie față de ea. Nici acum ea nu realiza cum renunțase el la toate insistențele. Dar poate că se săturase și el să tot insiste atât. Era distrusă atât fizic, cât și emoțional. Poate că și el ajunsese la concluzia că era mai bine fără o complicație inutilă ca ea, în viața lui. Dar dacă Gerard ar fi forțat-o să facă dragoste cu el? N-ar fi fost tocmai un viol, dar l-ar fi urât toată viața pentru asta.

– Kit, ce se întâmplă cu tine? O văzu pe Emma în fața ei; fata o privea îngrijorată. Nu vreau să par curioasă, dar am fost prietene atâția ani și aș

vrea să te ajut. Kit se trezi fără voia ei povestindu-i Emmei trauma anilor copilăriei sale, despre care îi vorbise și lui Gerard. Iar când ajunse la Gerard, văzu că Emma o privea de parcă ceea ce-i povestea era incredibil.

– Și ai părăsit un asemenea bărbat? Kit, nu vei mai găsi un al doilea Gerard. Nu mai lăsa ca acel abject Colin și mama ta să-ți distrugă viața chiar și de acolo de unde se află acum! Telefonează-i lui Gerard!

– Nu pot s-o fac, Emma!

– Dar asta înseamnă că l-ai pierdut!

– Știu, și nu pot suporta gândul ăsta! Dar nu mai avea ce face. Următoarele zile fură un calvar, cu nopți nedormite, fără poftă de mâncare, plină de sfâșieri interioare. Nu se gândea decât la Gerard și la faptul că renunțase la singura șansă de fericire pe care o avusese. Se ridică, epuizată, în cea de a patra zi de la sosirea în Anglia, și văzu un pachet de dimensiuni mici pe măsuța din hol.

– A adus-o poștașul acum zece minute, o informă Emma, apoi dispăru în baie.

Kit privi scrisul regulat, îndrăzneț și recunoscu scrisul lui Gerard, apoi ștampila poștei marocane.

„Pentru iubita mea pisicuță, scria Gerard, și pot s-o spun liniștit, căci nefiind lângă mine, nu te poți împotrivi. Te iubesc, Kit, te voi iubi mereu. Te rog să porți această brățară care să-ți amintească de mine“. Kit văzu o brățară superbă, cu diamante. Căzu pe sofa cu brățara în mână și plânse în hohote. A doua zi sosiră flori, cinci trandafiri roșii, însoțiți de un bilet: „primește câte o floare pentru fiecare zi cât am fost departe de tine“. Apoi, primi o eșarfă asemănătoare celei pe care o admirase la Colette, însoțită de un mesaj romantic. Eșarfa fu urmată de un pisoi de cristal, pe a cărui fundiță era scris „te ador, să nu te îndoiești nici un moment de asta“. Gerard îi descria viața de fiecare zi de la Del Mahari, cum

călărea în fiecare dimineață, aspirațiile lui de viitor, regretele pentru trecut. Kit realiză că Gerard îi făcea o curte asiduă, chiar și de la o asemenea distanță.

– Mă umple de invidie, recunoscu Emma. Ți-am mai spus, Kit, n-o să-ți scoată viața în cale un asemenea bărbat în fiecare zi.

În cea de a treia săptămână a lunii noiembrie, când poșta nu mai sosi ca de obicei, ea-și reluă serviciul. Nu-și putea lua gândurile de la el. Poate că el obosise să-i tot facă curte de la distanță, când alte femei frumoase se aflau atât de aproape. Oare scrisoarea pe care o primise ieri fusese ultima?

Sosi acasă după orele de lucru și pe când citea ultimele lui scrisori, se opri asupra uneia care se termina cu cuvintele „gândește-te la mine".

Să se gândească la el? Mai era oare nevoie să i-o spună? Căci ea numai asta făcea. Gerard îi

invadase toate gândurile, zilele, nopțile, visele, ba chiar și trecutul. El nu avea nici o asemănare cu Colin, era adevărat, dar ea nu se simțea capabilă să facă un gest final, să se încredințeze lui, așa cum i-o cerea el mereu. Când sună telefonul ea răspunse ca un automat, cu gândul foarte departe, dar când îi auzi glasul grav și puternic, îngheță.

– Ce faci, Kit?

– Mai bine. De fapt nu era așa. Se simțea îngrozitor departe de el și nu știa ce să facă mai întâi să-i mulțumească pentru daruri și scrisori?

– Mă bucur pentru tine, iubita mea. Aș vrea să-ți dau o veste bună. Amina este însărcinată.

– Adevărat? Este minunat, dar cum s-a întâmplat?

– Ți-am urmat sfaturile și l-am îndemnat pe Assad să-și facă analizele corespunzătoare. Acum, grație sfaturilor tale, Amina va avea un copil. Vezi că este posibil să iubești pe cineva

mai mult decât viața și totuși să ai grijă și de alții? Dragostea trebuie să dea naștere tot la dragoste, Kit. Știu că și tu ții la Assad și Amina ca și mine, dar asta nu diminuează dragostea dintre noi.

– Gerard...

– Ascultă-mă o secundă! Eu nu sunt Colin și nici tu nu ești ca mama ta, din fericire. Copiii noștri vor fi rodul dragostei noastre și se vor bucura de toată grija și atenția noastră.

– Copiii noștri? repetă Kit, căci totul se derula mult prea repede.

– Aș vrea să-mi spui ceva, Kit. Mă vezi în viitorul tău? Știu prin ce ai trecut, prin ce treci acum, dar trebuie să aflu. Pot să-ți demonstrez că suntem făcuți unul pentru celălalt, te pot învăța să ai încredere în mine, să te bucuri de dragostea, tandrețea mea, de toate lucrurile normale de care ai fost privată în trecut. Dar înțelege-mă, Kit, trebuie să-mi spui un cuvânt de

care să mă pot agăța. Nu pot continua să te curtez de la distanță, fără să-mi dai cea mai mică speranță...

– Nu mai insista, Gerard. Ea realiză în acel moment că se temea de o legătură serioasă, de căsătorie, de dragoste, de viață... Puse receptorul încet în furcă.

„Ești o lașă, Kit, își spuse ea, Colin a avut dreptate. Nu meriți să fii iubită".

Se apropia Crăciunul. În jurul ei toată lumea începuse pregătirile, numai ea mergea la serviciu și se întorcea acasă, ca un automat. Simțea că nici inima nu-i mai funcționa. Inima ei începuse să moară din ziua în care așteptase în zadar scrisoarea lui. Emma și David care se duceau acasă la părinți, la Hertfordshire, de Crăciun, încercară s-o convingă să-i însoțească, dar ea refuză cu obstinație, pretextând că-și dorea un

Crăciun liniștit. Dorea să se odihnească, să-și încarce bateriile. Cei doi frați știau că ea dorea să fie singură pentru că era supărată, dar nu avură ce face. După plecarea lor, apartamentul i se păru exasperant de gol. Își rezemă capul pe genunchi și începu să plângă. Era mai bine așa, că se despărțise de el. Astfel și el putea fi liber pentru a-și relua viața alături de Zita sau de altă femeie. Soneria o făcu să-și întrerupă plânsul. Cine putea fi? Aștepta, își frecă ochii înroșiți și se hotărî să răspundă căci soneria suna insistent. Crăpă ușa și privi, nevenindu-i să creadă. Nu putea fi Gerard! Oare îl dorea atât de mult, avea atâta nevoie de el, încât subconștientul ei îl adusese pentru a o chinui?

– Pisicuțo? Kit se rezemă de ușă, cu inima bătându-i nebunește. Nu putea să creadă. Pot să intru? întrebă Gerard care observase că fata se pierduse. Îi făcu loc să intre, simțindu-i mirosul acela atât de plăcut de after shave. Gerard arăta

atât de bine! Ce putea să vrea un asemenea bărbat de la ea? Știam că ești acasă și n-am vrut să petreci singură Crăciunul. Ai plâns cumva?

– Puțin.

– Și așa arăți minunat. Pisicuțo, n-am venit aici să te supăr, știu că ai nevoie de timp, iar eu am făcut presiuni asupra ta, nu ți-am lăsat răgazul să-ți limpezești gândurile. Te-am agasat cu insistențele mele, când tu aveai nevoie de timp să evaluezi prezentul și trecutul, să-ți pui ordine în gânduri... Am făcut asta de teamă să nu te pierd. Te rog să nu mă mai respingi, Kit, am nevoie de tine!

Oare era adevărat? El avea nevoie de ea? Un bărbat ca Gerard?

– Chiar ai nevoie de o fată ca mine?

– Am foarte mare nevoie de tine, Kit, dar pot aștepta, pot avea răbdare... Aș vrea să fii soția mea, pisicuțo.Vreau să ai încredere în mine, să înțelegi că voi fi alături de tine, indiferent ce s-ar

întâmpla, dar știu că va fi greu pentru tine. Pot aștepta pentru dragostea fizică, nu asta este problema.

– Cât durează să rezolvăm actele de căsătorie? întrebă Kit printre lacrimi.

– O, Kit, cât te iubesc!

– Și eu te iubesc, Gerard, am aflat asta cu disperare deși am vrut să evit!

Gerard o luă în brațe, strângând-o în brațe cu tandrețe. Kit tresări, iar el se opri instinctiv.

– Nici o problemă, Kit, știu că toate astea sunt lucruri noi pentru tine, dar nu trebuie să te temi.

– Nu mă mai tem, spuse ea simțind căldura trupului lui.

– Nu? Adevărat? repetă Gerard, încântat de candoarea ei. Sunt cel mai fericit bărbat din lume, Kit!

Sfârșit

Vă recomandăm:

IUBIRE SAU NIMIC – Kay Hooper
(Colecția „ROZ“ nr. 82)

Majorca îi aparținea lui Fernando, sau cel puțin așa i se părea lui Ruth. Se întâlniseră cu un an în urmă și se îndrăgostiseră, dar nu ajunseseră nicăieri. Acum venise din nou, iar dorințele ei erau porunci pentru el – așa îi făgăduise. Dar nu putea avea singurul lucru pe care îl dorea cu adevărat inima lui.

ȘANTAJ – Norma Michelson
(Colecția „ROMANTIC“ nr. 348)

Nick deschise plicul. Mesajul era clar: „Părăsește Chicago sau presa va afla totul“. Niște fotografii sugestive însoțeau fițuica, înfățișând un bărbat într-o companie galantă.
Șantaj! Era șantajat!
Nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut: să-i telefoneze detectivului lui preferat... Lisa Paris.

Vă recomandăm:

DRAGOSTE ȘI VRĂJITORIE – Barbara Cartland
(Colecția „NOSTALGIC“ nr. 19)

Tânăra lady Holme, a cărei străbunică făcea parte dintr-o familie nobilă, fusese crescută în atmosfera poveștilor cu ducii de Bourgogne, pe care bunica ei avusese grijă să i le mărturisească. Așa încât, bucuria ei a fost nemăsurată când a aflat că bunica voia să plece în Franța și să o ia cu ea, să facă o vizită la castelul Montvéal, unde capul familiei, Ducele César, domnea peste pământurile sale ca un monah absolut.

Lady Yursa nu cunoștea motivul acestei vizite în Bourgogne, în schimb, toți cei din anturajul ducelui știau că această tânără inocentă și pură ar fi trebuit să poată să-l salveze de sub influența diabolică a prea-frumoasei Zélée de Salône, amanta sa oficială, pe care aceasta o exercita asupra celui cu care hotărâse să se mărite.

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.